STOPINJICE

27

GLASILO CUDV DOBRNA

UVODNIK

Preteklo šolsko leto je bilo v našem centru zelo pestro in zanimivo. Veliko aktivnosti je bilo namenjenih praznovanju visokih jubilejev, v njih smo se vključevali učenci, starejši uporabniki, zaposleni, svojci in veliko ostalih ljudi, ki so na različne načine povezani z našim centrom. Na vse organizirane prireditve smo lahko ponosni, saj so bile vse izvedene tako, da si jih bomo zapomnili za dolgo časa. Z nekaterimi smo želeli obrniti pozornost na to, da smo si ljudje med seboj različni hkrati pa nas združujejo enake stvari in hotenja. S filmom »Moja zgodba« smo želeli približati doživljanja naših učencev in uporabnikov širši javnosti. Na 1. posvetu »Iz prve roke« so uporabnice in uporabniki iz cele Slovenije izrazili svoja mnenja o različnih življenjskih področjih. Skozi leto se je zvrstilo še veliko drugih prazničnih dogodkov, ki so v sliki in besedi obeleženi v letošnjih Stopinjicah. Vsem sodelujočim gre pohvala in zahvala za njihov prispevek.

Leto je bilo delovno in polno novosti. Učenke in učenci ter odrasle uporabnice in uporabniki so se preizkusili v različnih novih izkušnjah, hkrati pa smo se skupaj trudili ohranjati kvaliteto vsakdanjega življenja in dela v naši hiši. Naše učenke in učenci odraščajo in v prihodnjem obdobju se bomo trudili za ustvarjanje priložnosti, da bodo lahko aktivni v svojih odraslih vlogah v okviru naše hiše.

Irena Ceglar,
direktorica

PRVI OKROGLI JUBILEJ

Jubilejno leto v našem Centru je zaokrožila deseta obletnica delovanja VDC Dobrna. 1.1. 2005 je ministrstvo odobrilo mesta v VDC-ju prvim petim uporabnicam in uporabnikom. Danes je vključenih v VDC triindvajset odraslih ljudi, še enkrat toliko pa jih čaka na sprostitev novih mest. Zaposlitve potekajo na dveh lokacijah, v enotah na Dobrni in v Vojniku.

Obletnico smo obeležili s pripravo razstave na Velenjskem gradu. Postavitev razstave so nam prijazno omogočili v Muzeju Velenje. Cel mesec november smo v mogočnem in izročilno bogatem okolju Velenjskega gradu v steklenih vitrinah razstavljali tri serije glinenih pisanic, razstavo pa smo obogatili tudi s fotografskim izrazom. Tako smo obiskovalcem predstavili delček naše kreativnosti in ustvarjalnosti.
Poleg voščilnic iz ročno narejenega papirja, ki so bile ob začetku delovanja VDC-ja osrednji izdelek, danes v delavnicah in na zeliščnem vrtu nastajajo sklede, vaze, ure, nakit, slike, obeski, prtički, čaji iz sušenih zelišč, zeliščna olja, mila in dišeči voski, ter številni drugi tako uporabni kot dekorativni predmeti, lesna delavnica pa skrbi tudi za občasna čiščenja domskih avtomobilov in se odziva na potrebe po lesenih izdelkih ali polizdelkih za likovne in druge aktivnosti v Centru.
Na izdelke smo ponosni, zato se z veseljem predstavimo tudi zunaj hiše. V desetih letih se je zvrstilo veliko razstav.
Med drugim smo kot sorazstavljalci že bili na obrtnem sejmu v Celju in

kmetijskem sejmu v Gornji Radgoni, sejmu domače in umetnostne obrti v Slovenj Gradcu in sejmu lončarstva v Radovljici. Poleg priložnostnih enodnevnih sejmov in drugih prireditev na Dobrni, Novi cerkvi, Celju, Novem Celju, Lučah, Ljubljani smo se zadnja leta v velikonočnem času predstavljali obiskovalcem z daljšimi razstavami v vseh treh večjih nakupovalnih centrih Celja. Pripravili smo razstavo na prostem, v zdraviliškem parku na Dobrni in se odzvali na natečaj Lesene klopce za uka željne hodce. Na klopci lahko posedijo obiskovalci Mozirskega gaja.

V centru Dobrne je zaživela prodajno razstavna galerija Ustvarjalnica Zvonček, ki je odprta šest dni v tednu. Čeprav je danes vedno pogosteje na prepihu vprašanje ustreznosti zaposlitev v t.i. zaščitenih oblikah in se išče za posameznike vsaj občasne možnosti za zaposlitve v običajnih delovnih okoljih, menim, da vsakodnevna zaposlitev vključenim v večini pomembno izpolnjuje, bogati in krepi osebne kompetence v življenjskem obdobju po zaključenem usposabljanju. Zato se vsem v VDC-ju zahvaljujem za uspešno delovanje in želim veliko zadovoljstva pri delu tudi v prihodnje.

Brigita Kuder, vodja VDC

ZAKLJUČNA PRIREDITEV V CUDV DOBRNA 2014

Letošnja zaključna prireditev v CUDV Dobrna je potekala v duhu obeleževanja 40. obletnice Centra. Skupno vodilo prireditve «z roko v roki že 40 let« nas je usmerjalo pri ustvarjanju programa, ki smo ga pripravili skupaj z našimi učenci, starši, sorodniki in prijatelji učencev in odraslih uporabnikov.

Celotna prireditev je bila obarvana nekoliko drugače kot običajno. Začelo se je v okrašeni telovadnici, ki smo jo spremenili v dvorano, kjer poteka podelitev Oskarjev, na kateri sta se znašla voditelja Tine in Tina, potem pa sta se zaradi okvare časovnega stroja znašla na zaključni prireditvi Centra. Na odru so se jima pridružili člani literarnega krožka, ki so se predstavili z različnimi recitacijami, petjem in igranimi skeči in ob tem razvedrili gledalce. Za odlično vzdušje in dvig temperature je poskrbel muzikant Igor Šmigovec, oče naše Tinkare, ki je zaigral venček domačih ob glasni spremljavi vseh nastopajočih in večine gledalcev.

Po nagovoru direktorice Irene Ceglar je svoje izkušnje ob vključitvi sina v Dnevni center Celje z nami podelila Urška Golob, mamica našega najmlajšega fantiča Julijana, ki se skupaj z njim pridno pripravlja za maraton z naslovom “5 tekov za 125 nasmehov”.

S pomočjo časovnega stroja smo nato zavrteli čas nazaj in se vrnili v leto 1974. Ob ogledu premiere dokumentarnega filma ob 40. obletnici Centra in prijetnem popotovanju po preteklosti smo se skupaj vračali nazaj proti letu 2014. Po premieri filma je Edita Čebela, mamica našega Markota, ki obiskuje VDC, tudi aktivna članica Sveta centra, predsednica Sveta staršev in sicer zelo aktivna pri zbiranju različnih donacij, nagovorila vse prisotne v šolski telovadnici in podelila svojo izkušnjo ter svoje misli z vsemi prisotnimi. V Sklepnem delu prireditve smo zasadili drevo v okviru projekta EKO ŠOLA, vmes pa so nam zaigrali člani godbe Dobrna v okrnjeni zasedbi. Organizatorji se na tem mestu iskreno zahvaljujemo Vinku Flisu, Igorju Šmigovcu, Urški Golob in Editi Čebela za pomoč in pripravljenost na sodelovanje.

V kavarni Centra na prostem je sledilo prijetno druženje in sproščen pogovor ob dobrotah, ki so prebudile naše brbončice in napolnile lačne želodčke, za kar so poskrbele naše odlične kuharice in odlični kuharski mojster. Hvala vsem!

Mag. Tine Kovačič,
član organizacijskega odbora

LETOVANJE NA KOPAH

V lanskem šolskem letu smo od 2. do 5. junija preživeli na Kopah. Prijazni uslužbenci v hotelu Luka so nam ponudili, da si sami izberemo nadstropje in sobe. Odločili smo se za mansardo.

Po samopostrežnem in obilnem kosilu ter krajšem počitku smo odšli na ogled bližnje okolice. Krenili smo po hribu navzgor, mimo Grmovškovega doma, s ciljem poiskati in si ogledati energijske točke na Velikih Kopah. Med hojo navkreber smo občudovali pohorsko hribovje in malo dvomili, če in kako bomo naslednji dan dosegli cilj, ki smo ga uzrli daleč, daleč na obzorju.

Ko smo prišli na vrh, smo obiskali posamezne točke, brali s tablic, ki so nameščene in se čudili, kako mehak je korak po gorski travi. Po večerji smo se za krajši čas družili na terasi, potem pa odšli v svoje sobe, kjer smo večinoma hitro zaspali.

V torek smo po dobrem zajtrku in polnjenju nahrbtnikov krenili v smeri Črnega vrha, najvišji točki Pohorja.

Nebo je bilo polno oblakov, a je sonce vztrajno kukalo izpod njih. Pot ni bila preveč strma, hitro smo se bližali cilju, čeprav smo večkrat malo počivali. Ponosno smo se fotografirali, ko smo stali na 1543 m višine.

Potem smo krenili navzdol proti Ribniškem jezeru. Pot nas je vodila po dolgem lesenem mostu.

Jezera in čudovite okolice nismo mogli dolgo občudovati, ker so se na nebu začeli pojavljati nevarni deževni oblaki. Pohiteli smo proti Ribniški koči. Zadnje metre nas je že močil dež in ko smo sedli v kočo, je začela padati toča. Ker smo tako srečno prišli do zastavljenega cilja, smo si naročili še borovničeve palačinke.

Na poti nazaj nas je spet spremljalo sonce.

V sredo je bil naš cilj spodnja postaja žičnice Kaštivnik. Vedeli smo, da bo tokrat malo težja pot, saj smo morali premagati približno 400m višinske razlike. Poleg tega je Ina prejšnji dan dobila žulj, pa tudi na Martina smo morali malo paziti. Zato smo se dogovorili, da opravita samo del poti. Ker pa je bilo prostora v avtomobilu še za enega, si je oddahnil še Jasminko. Drugi del poti je bil zelo zahteven in brez posebnih težav so ga opravili Vinko, Bine, Toni in Alen.
Pred večerjo smo nabrali še smrekove vršičke.

V četrtek smo spakirali potovalke in uredili sobe. Poslovili smo se od prijetnega osebja z obljubo, da se še kdaj vidimo.

Na poti domov smo se ustavili še v nakupovalnem centru Velenjka, saj nam je ostalo še nekaj žepnine.

Vesna Žagar, razredničarka

LETOVANJE V IZOLI

Ponedeljkovo vreme nam ni bilo najbolj naklonjeno, kot bi se samo zavedalo, da je ponedeljek tisti dan, za katerega je značilna zaspanost. Oblaki na nebu vsekakor niso obetali ...

Ravno ta ponedeljek smo se Angelca, Aleš, Matic , Simon, Dušan, Grega, Nada, Nina in Tadeja odpravili na letovanje v Izolo. Krenili smo v Dom dva topola. Ob prihodu so nas pričakale že poznane sobe in občutek domačnosti in tudi sonce nas je, čeprav čisto malo, že pozdravljalo.

Prvi, ne prav lep dan, smo izkoristili za potepanje po plaži in ogledovanju starih tlakovanih ulic in uličic strnjene Izole.

Zvečer pa smo ob posedanju v baru na plaži spremljali zahajajoče sonce z upanjem, da nas zjutraj zbudi z velikim nasmehom in poskrbi, da se tudi naše noge dotaknejo slane vode.

Drugi dan smo se zbudili v toplo jutro in takoj po zajtrku smo si izborili ležalnike in senčnike kar najbližje plaži. Ob pomoči reševalcev smo vsi hitro »poskakali« v vodo in vse ostalo se je dogajalo samo...

Verjetno bi ostali do večera, če nas prazni želodci z odmevi ne bi opozorili na kosilo. Popoldne smo se odpravili na ogled marine in Izolskega parka, seveda brez sladoleda tudi ni šlo...

Sreda ... No, o sredi raje ne bi. Odšli smo na sprehod v mesto, dobil nas je dež, komaj smo zbežali v najbližji barček. Lahko si predstavljate, da s štirimi vozički to ni najlažji podvig. Smo se pa ob tem precej nasmejali in samo upamo lahko, da nas nihče takrat ni posnel.

Predzadnji dan je zopet postregel z obilo sonca. Spet smo se na plaži nastavljali soncu in kopali. Pozno popoldne smo kar s težavo tlačili prtljago v potovalke, kajti v petek nas je čakal odhod domov. Ta skorajda vedno prehitro pride. Pogosto s kančkom žalosti v očeh, ker malo več res ne bi škodilo.

No, iz vremena smo izvlekli tisto najboljše. Dva sončna dneva od štirih tudi nista kar tako ... Nasvidenje prihodnje leto.

Simon Konečnik, varuh

Vsako leto se ena skupina odpelje za en teden na letovanje v Izolo. Tudi letos ni bilo nič drugače. Čeprav smo najprej vsi mislili, da nam vreme ne bo prav najbolj naklonjeno, smo se vendarle zmotili.

Že med potjo je posijalo sonce in vsi smo bili veseli in dobre volje. Vendar cel teden žal ni bilo tako, kajti vmes so nas presenetile tudi kakšne kaplje dežja in kakšna ploha. Kljub slabemu vremenu pa se naše razpoloženje ni prav nič spremenilo. Vseeno smo se veliko kopali, plavali, sončili, pogovarjali, družili. Ob večerih smo veliko hodili na sprehode ob obali, uživali ob morskem zraku in morskih valovih. Vsak večer smo si privoščili tudi kakšno pijačo ali kaj podobnega. Upam, da bo še več takšnih letovanj, kakršno je bilo letošnje. Želim si jih čim več. Kajti bilo je res super in nepozabno.

Nada Topolovec, uporabnica

JEZIK JE KLJUČ DO SRCA

Mladinska izmenjava je projekt, ki mladim od 16. do 30. leta da možnost za druženje in pogovor o različnih temah, s tem pa spoznavajo različne države in kulture. Tudi mi smo se prijavili na ta projekt, ki je zahteval veliko časa in truda, predvsem pisanje vloge, izpolnjevanje zahtevanih pogojev, poleg tega pa še dogovarjanje s partnerjem v tujini, sestavo programa, ekipe, ... Vendar nam je uspelo. Med množico prijavljenih projektov v program Erasmus+ je bil izbran tudi naš projekt " Jezik je ključ do srca " in naš trud je bil poplačan.
Kmalu je prišel 10. julij, ko smo odpotovali v Kraljevico, v center Fortica. Ekipo smo zastopali: Nika, Jani, Igor, Alan, Tinka, Boštjan, Vita, Matej, Saša, Karmen, Ditka in Denis. V Kraljevici smo sodelovali z osmimi uporabniki in štirimi mladinskimi voditelji. Čeprav nam vreme na začetku izmenjave ni bilo preveč naklonjeno, smo maksimalno izkoristili dneve. S prijatelji iz Fortice smo likovno ustvarjali, se zabavali in navijali na šaljivem športnem poligonu ter si pripravili slovensko-hrvaško druženje ob pokušini naše orehove potice.

Prečesali smo Kraljevico po dolgem in počez in si ogledali mestne znamenitosti. Spoznavali smo morski svet in obiskali akvarij v Crikvenici. Kar pa je bilo v našem projektu najpomembnejše, naučili smo se kar nekaj hrvaških besed, prijatelje pa smo učili slovenskih, seveda ob obilici smeha.

Edinstvena izkušnja pa je bila vožnja z ladjico s steklenim dnom in na čelu s kapitanom, ki nam je dovolil, da je vsak z dovolj poguma prevzel krmilo in vijugal ladjico po morju.

Pa, da boste vedeli, ni tako enostavno. Zavijaš v eno smer, ladja gre v drugo smer. No, potem pa skušaj pluti naravnost!
Tako smo se po petdnevnem potepanju vrnili domov polni vtisov, novih poznanstev, znanj in dobre volje. Ja, prav vsi!

Denis Krajnc, varuh
Judita Memon, varuhinja

LIKOVNE DELAVNICE V OKVIRU PROJEKTA MLADI SMO SOLIDARNI - USTVARJAJMO SKUPAJ

V mesecu avgustu so nam v Centru za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna popestrili deževne petke mladi iz Kluba študentov občine Celje. S projektom »Mladi smo solidarni - ustvarjamo skupaj« smo skupaj preživeli štiri petke.

Na druženjih smo izdelovali broške iz filca, nakit iz lesenih kroglic, slikali smo na majice, izdelovali okvirje in lončke v servietni tehniki. Namen projekta je bil spodbuditi sodelovanje študentov in dijakov z otroki s posebnimi potrebami.

Stkali smo prijateljske vezi in skupaj aktivno preživeli petkove dopoldneve. Študentom in dijakom se za njihov čas in dobro voljo še enkrat iskreno zahvaljujemo.

Vesna Žerjal, socialna delavka

TUDI MI OBISKUJEMO SOLNO SOBO

Solne sobe so obdane s kameno soljo na stenah in morsko soljo na tleh. V teh sobah se izvajajo solne terapije oz. haloterapije. To je naravna metoda zdravljenja, pri kateri gre za vdihavanje aerosolov oz. mikrodelcev soli. En obisk v solni sobi naj bi zadostoval za tri do štiri dni bivanja ob morju. Solna soba ugodno vpliva na dihala, kožo, alergije,stres, imunski sistem, živčno, psihično in čustveno stanje.

Solno sobo obiskujemo tudi mi: Maj, Doroteja, Iza in Tinkara iz skupine OVI III. To sta nam in ostalim uporabnikom našega Centra omogočila ga. Irma Fűrst Lah in njen mož Tadej, ki je, če lahko omenim, pred leti v našem Centru služil civilno vojsko. Na obiske v solni sobi sta nas povabila sama. In lahko jo obiskujemo brezplačno, za kar bi se jima radi iz srca zahvalili. HVALA!

Naj vam na kratko opišemo, kako lepo nam je v tej beli sobi, obdani z mirno atmosfero, ki zelo ugodno vpliva na naša dihala. Veseli smo, da se lahko nadihamo delcev, ki prodrejo v naša pljuča, bronhije in naše pljučne mešičke, neinhalirani delci pa nam padajo na kožo. Belina sobe in svetloba v njej na nas vplivata pomirjujoče, ob mirni glasbi smo zelo sproščeni, nekatere nas celo uspava. Če pa nam ni za spati, se lahko igramo z igračami, se spuščamo po toboganu ali pa se igramo kar s soljo, ki je posuta po tleh. Fizioterapevtka Marjana z nami izvaja dihalne vaje, delovna terapevtka Kristina nam v roke podaja sol, da jo lahko zatipamo in občutimo pod nogami, varuhinja Maja pa nas ta čas tudi sfrizira. Večkrat vzamemo s sabo tudi našega Bineta, ki je zelo vesel, da gre z nami in nam pomaga pri transportu, v solni sobi pa se z nami igra. Zato Bine, hvala tudi tebi in … še te vzamemo s sabo.

Še enkrat, gospa Irma, HVALA, da se lahko imamo tako lepo, predvsem pa, da vam je mar za nas.

Maja Kuhar, varuhinja

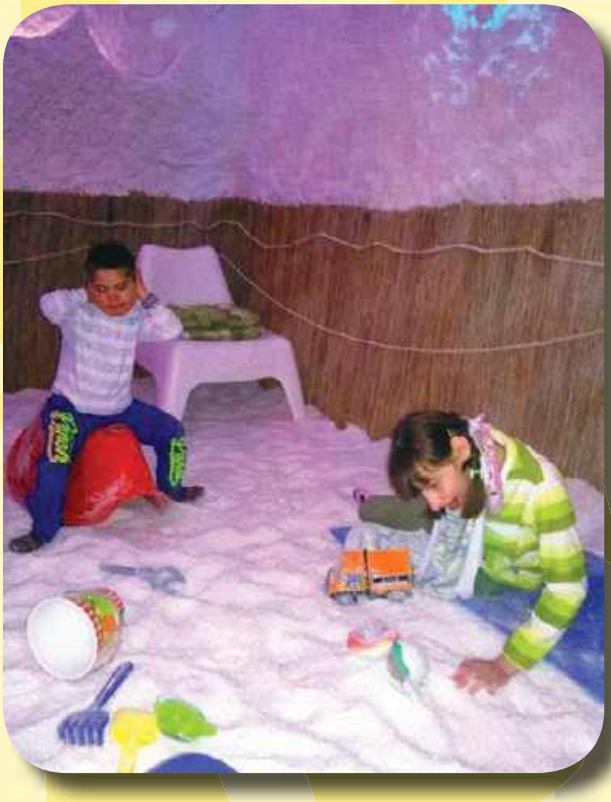

DRUGAČNO MORJE

Četrtek je tu in že sedimo v avtu. Odpeljemo se v Velenje, kjer redno obiskujemo solne sobe. Preden vstopimo, dobimo navodila, ki se jih moramo držati ter nekaj koristnih nasvetov, kot npr. da je učinek ene solne terapije enak štirim dnem bivanja ob morju. Ko vstopimo v sobo, jo vsi občudujemo. Solna soba je v celoti obdana s morsko soljo, na steni pa so sonce in ribe, ki se svetijo. Čeprav je luč ugasnjena, je soba svetla. Ker smo bosih nog, nas prijetno žgečka, melodije morja pa nas ponesejo daleč v tople kraje. Čisto dovolj morja za en dopoldan.

Veronika Čater, varuhinja

OBISK MOJSTRA IZ YTONGA

V ČETRTEK, 28.8.2014 ME JE PRESENETIL MOJSTER SILVO IZ PODJETJA YTONG. KER SEM VELIKI OBOŽEVALEC OPEKE IN ZIDANJA, SEM BIL ZELO VESEL. PRINESEL MI JE DARILA. NAJBOLJ MI JE BILO VŠEČ, DA MI JE PRINESEL OPEKO IN MAJICO Z NJIHOVIM NAPISOM. OBLJUBL MI JE, DA BOVA SKUPAJ ZIDALA STENO. TUDI JAZ SI ŽELIM BITI TAKŠEN MOJSTER, KOT JE SILVO.

ALBIN,
uporabnik

SNEMANJE FILMA V CUDV DOBRNA

Letos bomo v CUDV Dobrna praznovali 40. obletnico delovanja in v okviru tega bo potekalo več različnih aktivnosti in dogodkov.

Na pobudo direktorice smo se že lani začeli pogovarjati o tem, da bi v okviru tega praznovanja posneli kratek film o življenju naših uporabnikov. Nismo želeli posneti filma za promocijo našega CUDV Dobrna, ampak smo imeli že na začetku zamisli o filmu, ki bo prikazal nekaj več. Vodilo za oblikovanje zgodb v našem filmu naj bi bilo sporočilo naših uporabnikov; povedati njihove želje, razmišljanja, prikazati utrinke njihovega zadovoljstva in tudi nezadovoljstva na različnih področjih.

Izbrali smo filmsko ekipo, s katero smo se redno dobivali na delovnih sestankih, kjer smo se pogovorili o vsaki ideji, zamisli in končnemu sporočilu bodočemu gledalcu našega filma.

V mesecu februarju smo posneli intervjuje z našimi uporabniki in iz prve roke želeli izvedeti, kaj želijo sporočiti drugim ljudem, kaj jih osrečuje in kaj v svojem življenju pogrešajo. Dobili smo precej različne odgovore, na podlagi katerih smo se potem odločili posneti šest različnih zgodb. Lokacije dogajanj smo večinoma preselili izven naše ustanove.

Vsaka zgodba v filmu ima svoje sporočilo gledalcu. Zgodbe govorijo tako o gibalnih ovirah, različnih omejitvah, možnostih, kako preseči te omejitve, govorijo tudi o posebnih željah naših uporabnikov in uresničitvi le teh. Z njimi smo bili na morju, na dirkanju s gokarti, vozili smo se s kajaki po reki Krki… Posneli smo tudi ljubezensko zgodbo kot videospot na pesem Pesek in dotik skupine Tabu in tako z njimi preživeli nekaj nepozabnih trenutkov.

Uporabniki so se ob snemanju svojih zgodb zelo zabavali in uživali, saj se je marsikomu uresničila njegova velika želja. V velikem pričakovanju so čakali dan premiere filma, ko smo ga prvič pokazali njim in njihovim staršem, ter tistim, ki so v filmu na kakršen koli način sodelovali.

Ob tej priložnosti bi se radi zahvalili Termam Dobrna in trgovini Mercator Dobrna, da so nam velikodušno odstopili prostore za snemanje in za njihovo sodelovanje pri samem snemanju zgodb.

Po ogledu filma v prostorih naše telovadnice so bili odzivi na film zelo pozitivni in tako je celotna filmska ekipa dobila potrditev, da smo delali dobro in tako naredili izdelek, ki ga bomo z veseljem pokazali tudi širši javnosti.

Milena Oprčkal,
članica filmske ekipe

MIRNO MORJE 2014

Največjega mednarodnega jadralskega projekta smo se v septembru 2014 že tradicionalno udeležili tudi člani ekipe CUDV Dobrna. Skupaj z ekipo CUDV Draga smo preživeli nepozabnih 7 dni.

Projekt "Mirno morje" je pripomogel k izboljšanju motoričnih spretnosti in motoričnih sposobnosti naših jadralcev z posebnimi potrebami, predvsem tistih z različnimi razvojnimi motnjami in številnimi pridruženimi težavami. Jadralski tim MM Slovenije 2014 so sestavljali : skiperji, pomočniki skiperjev, učitelji, specialni in rehabilitacijski pedagogi, vzgojitelji, animatorji, profesorji športne vzgoje skupaj s fizioterapevtom s specialnimi znanji s področja nevrofizioterapije in obravnave otrok z razvojnimi motnjami ipd. (katerega namen je svetovanje spremljevalnemu osebju, kako pomagati osebi s posebnimi potrebami in z večjimi težavami v gibanju, da bi bila le-ta pri tem vključena v čim večji meri).

Na naši jadrnici smo bili učenci Miha, Tadej, Alen, skiper Klavdij in fizioterapevt Tine. Prav vsi smo uživali v ženski družbi Marije, učiteljice Jožice, pomočnice skiperja Ivi. Razdelili smo si vse obveznosti, tako da je kuhal in pometal tudi moški del ekipe.

Vsak dan jadranja je zajemal interdisciplinarno sodelovanje številnih strokovnjakov. Učenje jadralskih veščin je predstavljalo za učence s posebnimi potrebami izredno motivacijo, ki med drugim prinaša številne terapevtske učinke, ki jih pri gibalno-športni vzgoji v telovadnici oz. v kabinetni fizioterapevtski obravnavi ne bi dosegli v tolikšni meri, kot jih lahko na sami jadrnici. Jadrnica je namreč po svoji zasnovi odličen poligon, sestavljen iz številnih strmih stopnic, spalnic s pogradi, tako da smo na veliko plezali in se učili številnih novih motoričnih spretnosti in sposobnosti.

Prav poseben izziv je predstavljalo učenje osnov jadranja, navigacije, zavezovanja mornarskih vozlov, prav tako smo se lahko prav vsi preizkusili v krmarjenju jadrnice, s čimer smo pridobili na naši samozavesti, samozaupanju in izboljšanju samopodobe. Med plovbo smo si urili ravnotežne, vzravnalne in prestrezne reakcije ter izboljševali koordinacijske spretnosti, tako, da nas tudi med velikimi valovi ni pometalo v morje. Prav tako smo na jadrnici med plovbo dosegali druge cilje, ki so predvsem bolj sramežljivim učencem ponujali priložnost, da so se bolj odprli v okolje, omogočili socialno komunikacijo in predvsem navezali nova prijateljstva. Namen jadranja je tudi optimalna udeležba v vsakodnevnem življenju, saj je potrebno izvajati terapijo v različnih situacijah resničnega življenja in ne le v sterilnem terapevtskem kabinetnem okolju. Tako smo se učili skrbi zase, priprave okusnih gusarskih obrokov, slaščic pomorščakov, učili gospodinjskih opravil na jadrnici in ostalih vsakodnevnih aktivnosti. Končni cilj je optimizacija aktivnosti in udeležbe ter posledično izboljšanje kvalitete življenja oseb s posebnimi potrebami.

Projekt MM 2014 je ponujal tudi udeležbo na številnih terapevtsko gibalnih delavnicah, od terapije s plesom in glasbo, številnih prilagojenih terapevtsko gibalnih aktivnosti z animacijskim programom, z igrami brez meja ter številnih prilagojenih športnih aktivnosti. Po delavnicah je bilo dovolj časa, da smo si lahko ogledali številne znamenitosti Dalmacije ter se spoznavali in družili z drugimi udeleženci, izmenjali mnenja, doživetja in izkušnje ob jadranju. Skupinska akcija izpusta več 1000 balonov iz stotine jadrnic je simbolizirala prijateljstvo, mir, strpnost, srečo, veselje, pravico do učenja in igre ter aktivnega preživljanja prostega časa in še bi lahko našteval. Uporabnikom smo z udeležbo na jadranju MM 2014 omogočili tudi uveljavljanje enakih možnosti, enake obravnave in preprečevanje diskriminacije, ki jo osebe s posebnimi potrebami pogostokrat doživljajo na različnih področjih življenja. Med jadranjem smo v marinah dejansko preverili tudi dostopnost informacijskih in komunikacijskih tehnologij, ki so našim jadralcem s posebnimi potrebami omogočale, da so polnopravno uživali pravice do prostega gibanja in športno-terapevtskega udejstvovanja v projektu MM 2014. Kot interdisciplinarni tim smo seveda zagotovili in nudili vso potrebno strokovno podporo našim jadralcem, ki so jo potrebovali za uspešno vključevanje v jadralsko okolje.

Mag. Tine Kovačič, vodja oddelka medicinske rehabilitacije

OBISK PIKINEGA FESTIVALA

V mesecu septembru 2014 smo se udeležili Pikinega festivala v Velenju. Za nas je velik dogodek že to, da vsi sedemo v kombi, se odpeljemo proti cilju in uživamo v ropotanju kombija in v vožnji sami.
Na festivalu smo si ogledali Pikino deželo, se sprehodili po promenadi ob Velenjskem jezeru, si ogledali celo trgovsko središče, tudi pošto in čevljarja. Nenazadnje smo se vkrcali še na čoln Pikinega očeta in se srečali z gospodom Fickom. Tam smo srečali še veliko Pikinih prijateljev, se z njimi malo podružili in fotografirali. Ujeli smo srečo, božali papagaje, želve in majhne kozice. Vsi ti trenutki so nam vsem priklicali velike in široke nasmeške na obraz. Uživali smo v sprehodu po tej pravljični deželi, se zabavali ob glasbi in si v šotorih izdelali tudi nekaj izdelkov. Seveda smo se skrbno pripravili na to srečanje. Prepevali smo Pikino pesem #Če si moj prijatelj" in se seveda našemili. Fantje so postali gusarji, punce pa smo se za en dan prelevile v Pike.
Imeli smo se super in prihodnje leto, Pika, se spet vidimo.

Urška Fijačko, razredničarka

PRVI POSVET UPORABNIC IN UPORABNIKOV CENTROV ZA USPOSABLJANJE, DELO IN VARSTVO IN VARSTVENO DELOVNIH CENTROV PO SLOVENIJI »IZ PRVE ROKE«

V Centru za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna smo v letošnjem letu praznovali več jubilejev. Osrednji je prav gotovo 40. obletnica ustanovitve prvega (poskusnega) oddelka za učence, ki niso mogli slediti programu oddelkov s prilagojeno vsebino, kar predstavlja tako vsebinski kot organizacijski začetek naše dejavnosti. Skozi celo leto 2014 smo priredili več dogodkov, z željo in namero, da s vsakim posebej nagovorimo del širše javnosti, s katero je delovanje našega Centra prepleteno in povezano.
S prav posebno skrbnostjo in zavzetostjo, in tudi z veliko mero dilem, negotovosti in odprtih vprašanj, pa smo pripravljali posvet »IZ PRVE ROKE«. Takšen dogodek, kjer uporabnice in uporabniki Centrov za usposabljanje, delo in varstvo in varstveno delovnih centrov po Sloveniji, na kongresno organiziran način, sami spregovorijo o stvareh, ki so jim pomembne, je bil v slovenskem prostoru organiziran prvič.

Predstavljal je novo obliko priložnosti za aktivno udeležbo ljudi z motnjami v duševnem razvoju.

V Centru se zavedamo, da je poslanstvo socialno varstvenih ustanov tudi v ustvarjanju priložnosti za to, da so uporabnice in uporabniki njihovih storitev slišani.

Posvet se je odvijal 1.10. 2014. Število prijavljenih prispevkov nam je potrdilo, da je bilo naše razmišljanje pravilno. Hkrati pa nas postavilo pred večji logistični izziv, kot smo načrtovali. Posvet je potekal od 8.30 do 16. ure, v Kulturnem domu na Dobrni. Predstavitev prispevkov je potekala v treh dvoranah hkrati. Uporabo dveh dvoran in telovadnice so nam prijazno omogočili na občini in v osnovni šoli.

Šestdeset avtorjev in soavtorjev je predstavilo štirideset prispevkov, ki smo jih uvrstili v posamezne dvorane po temah Delo in zaposlitev, Telo in zdravje, Ljubezen in pripadnost. Udeleženci posveta so dogodek hitro vzeli za svojega. Pripravljene prispevke so podali skrbno in odgovorno ter aktivno sodelovali z vprašanji in replikami. Še posebej je pokala po šivih dvorana, kjer je bila osrednja tema Ljubezen in pripadnost. Tudi mediji so pokazali veliko zanimanja za te vsebine. Ob koncu posveta so bili izluščeni naslednji zaključki :

Delo je za nas pomemben del življenja. Potrebujemo priložnosti, da smo ob delu koristni in na svoje delo ponosni. Želimo si več dela v običajnih delovnih okoljih.

Potrebujemo več povezovanja z okoljem zunaj ustanov, da nas ljudje na naših življenjskih poteh vidijo kot sebi enake.

Z ustrezno podporo zmoremo živeti ljubezensko in partnersko življenje po svojih lastnih željah in predstavah.

Za zadovoljno življenje potrebujemo občutke pripadnosti, sodelovanja, sprejetosti in priznanja v skupnosti. Zaupanje in medsebojna pripadnost nam dajeta vero v varno prihodnost. Potrebno je izboljšati dostopnost okolja za ljudi z različnimi ovirami, vključno z ustreznimi pripomočki in prilagoditvami.

Vsem mora biti zagotovljena kvalitetna rehabilitacija, po njej pa različne storitve in dejavnosti, ki so namenjene ohranjanju dobrega počutja.

Za lastno zdravje in dobro počutje smo pripravljeni veliko narediti, zato potrebujemo ustrezno podporo v družini in okolju.

Zaključke smo ažurno posredovali na več naslovov tistih, ki jih delo povezuje z oblikovanjem zakonodaje in drugih vidikov življenja in dela v socialnovarstvenih ustanovah in je zato pomembno, da se z njimi seznanijo.

Organizacijski tim

SVEČANA PROSLAVA OB 40. OBLETNICI CUDV DOBRNA

V letošnjem letu Center za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna obeležuje štirideseto obletnico ustanovitve prvega oddelka za učence, ki niso zmogli slediti programu oddelkov s prilagojeno vsebino.

V letu praznovanja jubileja se je zvrstila vrsta dogodkov: glasbenih, športnih, kulturnih in strokovnih.
V začetku meseca oktobra smo pripravili Prvi posvet uporabnikov in uporabnic, imenovan »Iz prve roke«. Nekaj dni kasneje smo pripravili svečano proslavo. Ob tem dogodku smo se sprehodili skozi pestro zgodovino naše ustanove. Center se je spreminjal tako organizacijsko kot strokovno. Slavnostni govorniki so vsak na svoj način podali svoj pogled na razvoj naše ustanove. Goste so tako nagovorili direktorica Centra, gospa Irena Ceglar, župan občine Dobrna, gospod Martin Brecl, državna sekretarka Ministrstva za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti, gospa Martina Vuk in dolgoletna predsednica Sveta uporabnikov, gospodična Nada Topolovec. V nadaljevanju smo zaposleni in uporabniki vsem zapeli himno Centra, se spomnili divjih 60. let, ko so kraljevali hipiji in 80. let, ko smo vsi navijali za naše smučarje. Voditelj proslave, gospod Gorazd Špegel, nas je hudomušno popeljal skozi zgodovino; na pot od mogočne graščine do sodobne stavbe, v kateri danes poteka naša dejavnost. K sodelovanju smo povabili tudi gospo Ireno Artank, ki je bila na čelu naše hiše vrsto let. Nekdanja direktorica nam je iz prve roke povedala zgodbo o življenju v senci grajskih zidov in iskanju poti na sončen kraj. Plesna skupina The Hats (iz Plesnega vala Celje) je naše druženje še bolj razgibala.
Varuhinja človekovih pravic, gospa Vlasta Nussdorfer, je v svojem govoru podala nekaj napotkov za prihodnost in nam hkrati čestitala za dosedanje dobro opravljeno delo.

Po zaključku proslave je voditelj vse povabil na ogled filma »Moja zgodba«, ki je nastal v hišni produkciji. Obiskovalci so se lahko sprehodili po Centru. Popoldne smo sklenili s sproščenim kramljanjem ob dobrotah, ki so nastale v sodelovanju naših kuharic in Turističnim društvom Dobrna. Predsednica TDD, gospa Marija

Deu Vrečer nam je s svojim strokovnim znanjem in dolgoletnimi izkušnjami pomagala, da je naša pogostitev predstavila dobrote Dobrne na sodoben način. Naše kuharice in kuharji so pod budnim očesom gospe Marije pripravili toplo-hladni bife. Na mizah so bile tudi pregrešno dobre pogače gospe Ivanke Štravs in odlična potica gospe Marte Javornik, ki sta se prav tako odzvali naši prošnji za sodelovanje.
Plod večmesečnega trdega dela tako uporabnikov, zaposlenih in nekaterih občanov Dobrne je bil rezultat, na katerega smo upravičeno ponosni; tako, kot na naših 40 let zgodovine.

Tatjana Šušteršič,
članica organizacijskega odbora

DAN SPECIALNIH IN REHABILITACIJSKIH PEDAGOGOV

V petek, 10.10. 2014 smo CUDV Dobrna z Društvom specialnih in rehabilitacijskih pedagogov, ki deluje že dobrih šest desetletij, organizirali tradicionalno, 27. srečanje specialnih in rehabilitacijskih pedagogov, srečanje stanovskih kolegov, ki nas druži isto poslanstvo.

Na srečanje so bili povabljeni strokovni delavci s področja vzgoje, izobraževanja, varstva in zaposlovanja otrok in mladostnikov ter odraslih oseb s posebnimi potrebami.
V pozdravnem nagovoru so sodelovali: g. Martin Brecl, župan občine Dobrna, g. mag. Marko Strle, predsednik društva SRP in ga. Irena Ceglar, direktorica CUDV Dobrna. Svečanost podelitve najvišjih priznanj društva, priznanj Antona Skale in podelitve priznanj za najboljša glasila zavodov za usposabljanje v Sloveniji nam je pričarala moška vokalna skupina ob spremljavi citer, kvartet Svit. V kulturnem programu so se predstavili uporabniki CUDV, učenci zasebne Glasbene šole Gvido in dijaki Šolskega centra iz Velenja. Predstavilo se je preko 30 nastopajočih z njihovimi mentorji.

Po svečanosti v lepem ambientu Zdraviliškega doma toplic smo goste popeljali na oglede Hiše kulturne dediščine Polenek, Centra za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna in Galerije Zvonček, galerije našega VDC.

V avli hotela Vita so si prisotni lahko ogledali potujočo likovno razstavo Bodi umetnik, ki smo jo povezali tudi s tem dnem v okviru praznovanj 40. obletnice Centra.

Prejeli smo kar nekaj pohval za organizacijo in izvedbo srečanja. Bili so sicer tudi manjši spodrsljaji, vendar brez teh ne gre. Za sprejem in postrežbo gostov pa gre še posebna zahvala in pohvala kolektivu Term Dobrna ter gostinstvu v hotelu Vita.

Dogodek, ki se je odvijal na Dobrni, je bila priložnost za povezovanje in združevanje med kolegi. Poskrbel je za izmenjavo izkušenj in vplival na osebno ter strokovno rast udeleženih, ki so naš kraj zapustili z lepimi vtisi.

Bojana Lipičnik,
članica organizacijskega odbora

IZLET V PRLEKIJO

V soboto, 11. 10. 2014 smo preživeli čudovit dan na našem jesenskem potepanju po Slovenskih goricah in Prlekiji.

Jutranjo kavico smo popili v družbi Sožitja Lenart, presenetili pa so nas tudi z zajtrkom.

Iz Lenarta smo se odpeljali do Stare gore, kjer nas je čakal prav poseben gurmanski užitek - v oljarni Kocbek 1929 so nam v pokušino ponudili salamo z bučnimi semeni, štiri vrste olja, skutin namaz z bučnim oljem, rulado z bučnimi semeni, bučnice ter belo čokolado z bučnimi semeni.

Nadalje smo se v čebelarstvu Tigeli poučili o čebelarstvu, o življenju čebelic, spoznali smo vlogo medu v prehrani in se posladkali z različnimi vrstami medu in medenjaki, vsak pa si je iz voska izdelal svojo svečo.

Še sladki okoli ust smo se odpeljali do Ljutomera, kjer smo si privoščili še popoldansko kavico ter obiskali lončarstvo Žuman, kjer smo si ogledali njihovo delavnico ter izdelke, ki že 140 let nastajajo pod njihovimi rokami.

Za zaključek izleta smo si privoščili še okusen bograč Pri Antonu v Cerkvenjaku in se polnih želodcev, lepih vtisov in edinstvenih spominkov odpeljali proti Celju.

Ines Podjed in Vesna Pujić,
Društvo Sožitje Celje

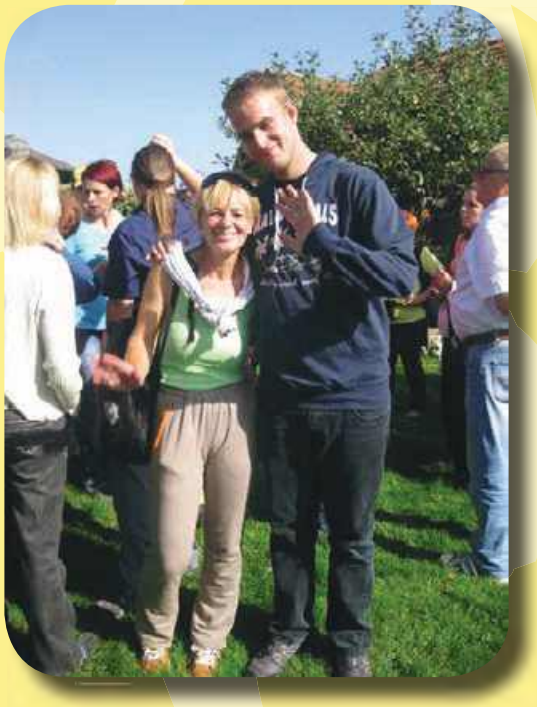

POTUJOČA LIKOVNA RAZSTAVA “BODI UMETNIK”

V okviru praznovanj 40. obletnice Centra smo v naš kraj pripeljali likovno razstavo mednarodnega likovnega natečaja »Igraj se z mano«, ki ga organizirata Center Janeza Levca iz Ljubljane in Društvo za kulturo inkluzije. Cilj natečaja je organizacija dejavnosti, kjer se skozi različne aktivnosti brišejo meje med osebami s posebnimi potrebami in ostalo populacijo.
Na 7. mednarodnem natečaju je sodelovalo preko 300 šol, vrtcev, zavodov in drugih izobraževalnih ustanov iz Slovenije in tujine, s preko 5000 likovnimi izdelki na papirju v različnih tehnikah. Mednarodni likovni dogodek »Igraj se z mano« se vsako leto januarja in februarja odvija v Cankarjevem domu, nato pa v različnem obsegu zaokroži po vsej Sloveniji.

Iz želje, da širši javnosti, ki je obiskala Dobrno v začetku oktobra, in vsem, ki so se udeležili svečanosti in prireditev v okviru praznovanj našega jubileja, smo uresničili idejo, da postavimo na ogled del likovne razstave »Bodi umetnik« tudi na Dobrni.

S postavitvijo likovnih izdelkov na ogled smo povedali, da smo tudi mi, učenci CUDV Dobrna že nekajkrat zapored sodelovali na natečaju, in da se vključujemo v vse integracijske in inkluzivne tokove, ki nas povezujejo z otroki in odraslimi večinske populacije. Razstava, katero so postavili učenci s pomočjo svojih učiteljev in otvorili s kulturnim programom v recepciji hotela Vita, je bila na ogled od 29.septembra do 13.oktobra 2014.

Bojana Lipičnik,
članica organizacijskega odbora

PROJEKT “5 TEKOV 125 NASMEHOV”

Ideja je nastala v CUDV Radovljica, kjer so želeli premakniti meje zmožnosti uporabnikov, saj je do sedaj bila najdaljša disciplina v okviru specialne olimpijade Slovenije tek na osemsto metrov. Želeli so se udeležiti petih tekov od šest do deset kilometrov, s finalno udeležbo na Ljubljanskem maratonu deset km. Projekt jim je odlično uspel, zato so ga hoteli razširiti še na preostale CUDV-je po Sloveniji.
Z navdušenjem smo se pridružili tudi mi in pričeli s treningi. Treningi so potekali od meseca maja pa vse do konca oktobra. Dodelili so nam strokovnjaka za vzdržljivostno vadbo, ki je vodil celotno pripravo na tekmovanja. Najprej je bilo treba izbrati petčlansko ekipo tekmovalcev in njihove spremljevalce. Pet fantov se je z navdušenjem udeležilo priprav. Začeli smo postopno: malo hoje, tek , spet hoja, dokler niso bili sposobni preteči daljšo razdaljo v kosu. Kmalu je bila na vrsti prva resna preizkušnja, in sicer Mali blejski maraton. Kot nalašč je bila to najkrajša preizkušnja, le šest kilometrov. Za uvod je bilo to kot naročeno. Vsi so pretekli cel krog okoli Blejskega jezera, kar je bila potrditev, da smo na dobri poti.
Motivacija za treninge je še narasla. Postopoma smo podaljševali pretečeno razdaljo, tako da so bili sposobni preteči že osem kilometrov, včasih tudi v klanec. Sledila je druga preizkušnja, in sicer tek okoli ribnikov, ki ga je priredila CUDV Draga Ig. Tudi razdaljo osem kilometrov so premagali vsi udeleženci, tek pa je bil v zelo lepem okolju okoli ribnikov Iga. Dveh tekov se na žalost nismo mogli udeležiti, saj smo imeli druga tekmovanja.

Sledila je še finalna preizkušnja, na katero smo vsi že nestrpno čakali, to je Ljubljanski maraton. Deset kilometrov pa ni bilo kar tako. Trenutke krize so nam lajšali navijači, ki so bili navzoči ves čas ob progi. Še nikoli niso tekli na tako množični prireditvi. Prav vseh pet uporabnikov je preteklo progo in tako so dokazali, da so zmožni še marsikaj več. Navdušenje je bilo nepopisno. S tem smo dokazali, da so tudi ljudje s posebnimi potrebami zmožni ekstremnih naporov, seveda ob spremstvu in strokovno vodeni vadbi.
V naslednjem letu se nameravamo prav tako udeležiti vseh teh tekov. Upajmo, da še v večjem številu. Projekt pa se bo v prihodnje širil še na preostale zavode po Sloveniji in kaj lahko se zgodi, da bo to postal vseslovenski projekt.

Andrej Pompe, športni pedagog

RDEČI NOSKI NA OBISKU

V ponedeljek, 3.11.2014 so nas obiskali ”rdeči noski” s predstavo Pester orkester.

Pričakali smo jih v našem bivalnem prostoru in napeli ušesa, ko smo slišali na hodniku glasbo. Najbolj navdušen je bil Aljoša, saj se je pozibaval v svojem vozičku in se naglas smejal. Pester orkester je vstopil skozi vrata, zaigral pesem do konca in nato so se nam predstavili. Spoznali smo Božota, Marjetko in Tonko. Maj jih je z navdušenjem opazoval. Pristopili so k vsakemu posebej, ga pozdravili ter poklicali po imenu. To jim je bilo zelo všeč, Tadeja se je na glas smejala.

Sestavili smo svoj orkester in zaigrali s ključi, ki so jih s sabo prinesli ”noski”. Najglasnejši inštrument je imel Aljoša, saj je s ključi igral na vso moč in jih ni želel izpustiti.Tudi ostali so lepo sodelovali. Zatem se je orkester počasi poslovil od vsakega in mi smo zopet napeli ušesa ter poslušali, kako so odhajali po hodniku.

Bili so super, zelo zabavni in res smo uživali, predvsem pa smo se počutili prijetno, saj so k vsakemu posebej pristopili, mu zapeli pesem na njegovo ime in nas vključili v samo predstavo. Z veseljem bi si jih še enkrat ogledali.

Anja Ravnak in Jasmina Deu,
varuhinji

VESELI DECEMBER V CUDV DOBRNA

Komaj smo ga vsi čakali, veseli december namreč. Pričeli smo ga z "božičnim kinom", kjer so uporabniki lahko gledali božične risanke in filme. V večernih urah pa so nas obiskali Okajeni muzikanti. Pripravili so nam pravo zabavo, na kateri smo peli in plesali. Okajenim muzikantom se najlepše zahvaljujemo za njihov obisk in nastop: "Bili ste super in upamo, da se še kdaj vidimo."

V Centru smo okrasili naše bivalne enote, razrede in postavili novoletno jelko. Obiskal nas je Miklavž, ki je s seboj pripeljal tudi Parklja. Seveda smo bili celo leto pridni in dobili darila.

Učenci Osnovne šole Petrovče so nam pripravili predstavo Županova Micka, na katero smo povabili tudi 8. in 9. razred Osnovne šole Dobrna. Predstava je bila uspešna in lahko rečemo, da so nastopajoči pravi profesionalci.

Pri nas v Centru smo vsi pravi sladkosnedi, zato smo se odločili, da eno decembrsko popoldne namenimo peki slaščic. Slaščice smo nato pojedli na "družabnem petku", ko smo imeli božične karaoke in čajanko. Spet smo peli, in plesali, in se zabavali. In ker za en dan še ni bilo dovolj, smo v popoldanskih urah pripravili Praznični medvedkov sejem.
Na tržnici smo obiskovalcem ponudili najrazličnejše ročno in unikatno izdelane izdelke.
Naše stojnice so se šibile pod težo novoletnih voščilnic, pisanih okraskov, magnetkov, venčkov, novoletnih smrečic, različnih prazničnih piškotov in še in še bi lahko naštevali.
Poskrbeli smo tudi za tiste najbolj sladkosnede, ki so lahko pri mojstru peke palačink izbrali palačinko velikanko z nadevom po lastni izbiri.
Mraz pa smo pregnali z božičnim čajem.
Hvala vsem, ki ste nas obiskali, na našo praznično stojnico, pa ponovno vabljeni prihodnje leto.

Veseli december je bil pri nas v polnem teku in bi ga lahko poimenovali "noro veseli december". Vsi smo že nestrpno pričakovali obisk Božička. In v četrtek, 18. 12. nas je le - ta tudi obiskal, kar pomeni, da smo bili celo leto zelooo pridni.
S seboj je pripeljal tudi prijatelja Medveda in Palčke ter vrečo polno daril.
Za glasbeni program je poskrbel Božični zborček CUDV Dobrna.
Ob koncu, ko smo že vsi dobili Božičkova darila, pa nas je čakalo še sladko presenečenje ... Loli popsi najrazličnejših okusov.
Bilo je sladko :) in sedaj bomo pridni, da bo Božiček lahko prihodnje leto ponovno prišel na Dobrno.

Urška Perko, knjižničarka

IZLET V JAMO BELOJAČO

ZJUTRAJ SMO SE OB 7. URI ZBUDILI IN SE OBLEKLI IN ŠLI NA ZAJTRK. NAPREJ SMO SE NAJEDLI IN SI ŠLI ZOBE UMIT IN SMO SE OBLEKLI IN ŠLI V AVTE IN SE PELJALI PROTI MAKOLAM. KO SMO PRISPELI V SLOVENSKO BISTRICO, SMO ŠLI NAPREJ PROTI JAMI BELOJAČI. NAPREJ SMO SE MORALI OBLECIT V KOMBINEZONE, KER SMO

ŠLI V JAMO IN SMO SE NA ZAČETKU JAME ŠE SLIKALI, POTEM SMO PA ŠLI SKOZI JAMO. KER JE BILA OZKA, SMO ŠLI NAPREJ PO MAJHNIH ROVIH IN KO SMO PRIŠLI V VELIKO JAMO, JE BILO VELIKO NETOPIRJEV. GREMO NAPREJ PO POTI JAME. SMO PRIŠLI NA KONEC JAME. SMO ŠLI NAZAJ IN SMO SI OGLEDALI NETOPIRJE KAKO LETIJO OKOLI. KER JE BIL LETNI ČAS ZIMA SO NETOPIRJI VARČEVALI ENERGIJO, DA BODO POMLADI ZAČELI LETETI IN KO SMO PRISPELI VEN IZ JAME SMO SE VSI SKUPAJ SLIKALI IN SE ŠLI PREOBLEČIT, KER SMO BILI VSI MOKRI. POTEM SMO POJEDLI MALICO IN SE USTAVILI NA PIJAČI V MAKOLAH. POTEM PA SMO VSI BILI UTRUJENI IN SMO PRISPELI NAZAJ V DOBRNO OKOLI 14.URE.

VINKO, UPORABNIK

Z LADJICO PO LJUBLJANICI

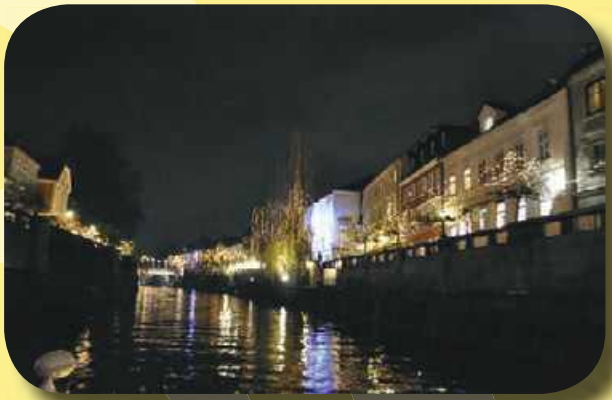

SODELOVANJE V GLOBALNEM KOMITEJU ZA ZDRAVJE ATLETOV SPECIALNE OLIMPIADE V WASHINGTONU

Vinko Rešetar, uporabnik CUDV Dobrna in uspešen atlet specialne olimpiade ter član Nadzornega odbora Društva specialne olimpiade Slovenije, se je skupaj z mag. Tinetom Kovačičem, vodjo oddelka medicinske rehabilitacije ter v vlogi kliničnega svetovalca za zdravstveni program specialne olimpiade za področje Evrope in Evrazije, potegoval za kandidaturo v 2. letnem mandatu članov Svetovnega globalnega komiteja za zdravje atletov specialne olimpiade na nivoju Special Olympics International. Zaradi dobrih referenc in uspešnega dela je bila najina kandidatura uspešna, zato sva se udeležila prvega srečanja vseh članov Svetovnega globalnega komiteja v Washingtonu od 11. do 12. decembra 2014. Na prvem srečanju sva zastopala področje atletov in strokovnjakov za zdravstveni program SO na področju Evrope in Evrazije, poleg ostalih strokovnjakov in atletov iz področja Severne in Južne Amerike, Afrike in držav bližnjega vzhoda, Vzhodne Azije in pacifiškega dela Azije. Obravnavali smo tekočo problematiko zdravja atletov iz celotnega sveta z namenom izboljšati trenutno stanje in omogočiti ter zagotoviti ustrezno zdravstveno oskrbo tudi v dnevih, ko ne organiziramo posebnih dogodkov s področja zdravstvenega programa specialne olimpiade. Predvsem smo se pogovarjali o zagotavljanju vsakodnevnih programov na področju Fun fitnessa/zabavnega fitnesa, kar je v skladu z smernicami Svetovne zdravstvene organizacije (SZO) na področju redne telesne aktivnosti in njenih pozitivnih učinkov na zdravje ter posledičnega zmanjšanja kroničnih nenalezljivih bolezni.

Dogovorili smo se o nadaljnjih aktivnostih na lokalnem in regionalnem nivoju, da bomo uvedli številne aktivnosti vse od zdravstvenih forumov, zdravstvenih programov, redno organiziranih skupnih pohodov, tekov, vadbe joge, pa vse do zagotavljanja redne preventivne terapevtske vadbe za ohranjanje mišične moči, vzdržljivosti, gibljivosti, aerobne zmogljivosti. Dotaknili smo se tudi mentalnega zdravja, obravnavali temo zdrave spolnosti atletov speciane olimpiade in predlagali, da postane to področje nova disciplina v okviru zdravstvenih programov SO. Seznanili smo se z najnovejšimi smernicami SZO in dorekli vse nadaljnje ukrepe na področju zdravja atletov. Z vsemi sprejetimi in dogovorjenimi ukrepi na svetovnem globalnem komiteju smo se zavezali, da bomo tudi v prihodnje zagotavljali boljšo telesno pripravljenost populacije športnikov specialne olimpiade in drugih ljudi z motnjo v duševnem in telesnem razvoju. Kljub natrpanemu dvodnevnemu urniku poslovnih srečanj, pa so nam organizatorji omogočili, da smo se med skupnim neformalnim druženjem po formalnem srečanju tudi med sabo bolje spoznali, izmenjali mnenja in bogate izkušnje ter skupaj odkrivali vse lepe kotičke in turistične znamenitosti Washingtona.

Vinko Rešetar, uporabnik
Mag. Tine Kovačič, vodja oddelka medicinske rehabilitacije

SPIS O ZIMSKEM ŠPORTNEM DNEVU

V soboto 31. januarja smo se dopoldan sankali na hribu pred zavodom. Jaz sem se peljal z sankami po dolgem hribu in čez dve strmini navzdol in me je vrglo in sem se zakotalil v sneg. Ostali so se tudi sankali. Po končanem sankanju smo se ulegli na sneg in se leže vsi slikali. Peljal sem se še čez drugi hrib bolj strmo navzdol in takrat me ni vrglo, sem pa bil blizu ceste.

Luka, uporabnik

Udeležil sem se zimskega športnega dneva. Komaj smo ujeli dan, da je bilo dovolj snega. Z zimsko športno opremo smo se odpravili k staremu zavodu. Tam smo se sankali, vadili tek na smučeh, krpljali, kepali, smučali, pili čaj in se veselili. Posladkali smo se s napolitankami in pili smo čaj s okusom limone in sadnega čaja. Športni dan mi je ostal v lepem spominu.

Alen, uporabnik

KULTURNI DAN

V okviru slovenskega kulturnega praznika smo tudi mi imeli v četrtek, 5. 2. 2015, kulturni dan. Uporabniki so se po skupinah pogovarjali o našem največjem slovenskem pesniku, prebirali Poezije, izdelovali plakate … Po malici pa smo si vsi skupaj v naši telovadnici ogledali predstavo »Bodi moj prijatelj«, ki so nam jo zaigrali zaposleni v Društvu za boljši svet. Skozi prigode mladega volkca smo spoznali vrednote o prijateljstvu in kaj vse je potrebno za dobre medsebojne odnose. Na koncu so nam vsem nastopajoči podarili še koledarje njihovega društva. Dan je minil v prijetnem zimskem vzdušju.

Maja Godec, razredničarka

TURNIR V KRPLJANJU

Zgodnja ura, megleno jutro, mi pa smo polni pričakovanj hiteli novim zmagam naproti. Peljali smo se v Črno na Koroškem, kjer smo imeli turnir v krpljanju Specialne olimpijade Slovenije.
Na prizorišču je kmalu posijalo sonce, kar je dalo tekmovanju še poseben čar. Najprej je bilo na vrsti predtekmovaje, kjer so naši fantje in eno dekle pokazali, da sodijo med favorite. Tekmovali so na sto metrov, en posameznik pa še na dvesto metrov. Priborili so si zelo dobra izhodišča in v finalu potem samo še potrdili odlično formo. Dosegli so tri prva mesta in eno tretje, kar je bil vrhunski rezultat.
S tem pa so postavili tudi odlično izhodišče za Svetovne igre specialne olimpijade, ki bodo v Schladmingu leta 2017. Sledila je še podelitev medalj in zasluženo kosilo. Preživeli smo lep, sončen dan, ki nam bo ostal v lepem spominu še dolgo.

Andrej Pompe, športni pedagog

VALENTINOV KONCERT Z ADIJEM

Hitro, hitro se približuje Valentinovo - praznik vseh zaljubljencev. Ljubezenska sporočila, skrivnostni pogledi, drobni nasmehi ... vse to se dogaja te dni. Kljub vsemu pa je Valentinova sobota še daleč in smo Valentinov ples odplesali danes. S svojim obiskom nas je razveselil Adi Smolar in skupaj smo peli ter plesali

dobri dve uri.

Kuharice so nam pripravile slastne srčke ter okusno sadno pijačo, tako da smo se lahko posladkali.

Adi pa je k nam na obisk pripeljal tudi svojo psičko Megi.

Uporabniki so bili nad njo navdušeni in bi jo z veseljem obdržali v Centru. Na koncu plesa pa je sledilo še "obvezno" fotografiranje.

Urška Perko, knjižničarka

PUSTNE POČITNICE

Juhuhu, počitnice so tu! In letos so s počitnicami prišle tudi maškare. Pri nas brez zabave ne gre in tudi za pusta smo jo imeli.

Včeraj nas je najprej obiskala klovnesa Tinka Šminka. Povedala nam je, kdo vse so njeni prijatelji in kako je v cirkusu. Učila nas je čarati, ugotovili pa smo, da brez čarobnih besed in čarobne palice ni čarovnije.

Tinka Šminka nam je podelila tudi priznanja za najboljše maske. Sladkali smo se s slastnimi krofi. Za konec pa je bil še ples, na katerem smo se dobro razmigali.

Urška Perko, knjižničarka

IZLET V ŠENTJUR

V petek 20.2.2015 smo šli popoldan v Šentjur na ogled dveh muzejev. Ogledali smo si Ipavčevo zgradbo, kako so nekoč ranjene ljudi oskrbeli kar v poročni dvorani, nekoč ni bilo bolnic in kliničnih centrov. Poslušali smo tudi glasbo violin in domačo glasbo. Ogledali smo si tudi muzej stare dobe in kako je nekoč zgledal Rifnik. Nekoč so veliko hodili peš, ni bilo avtomobilov ali pa kočij. Pogledali smo si stare vaze, kako so nekoč hrano kuhali kar v kotlu. Kakšne stare glavnike železne so imeli nekoč. Videli smo tudi kipe. Poslušali smo tudi New Swing Quartet.

Luka, uporabnik

LESNA DELAVNICA V NOVIH IZZIVIH

Delavnica kot delavnica. Lesna kot lesna. A vendar smo malce drugačni. Za nas velja, da iz nič naredimo vsaj nekaj in ko tisto nekaj še pobarvamo, dobimo izdelek, ki je, vsaj za nas, »dihjemajoč« in »srceparajoč« in »splohinoh« lep.
Krasi nas tudi odlika, da je ponavadi vsako naročilo gotovo do malice, to pa zato, ker po malici nimamo časa. Za plačilo pa je že tudi splošno znano, da za jagodni puding in Milko z lešniki - celimi, naredimo tudi nemogoče. Do malice. Bi pa ob tej priložnosti malo opozoril dolžnike, ki imajo odprte račune, da jih čimprej poravnajo. Vaniljev puding in ne-Milka, ne štejejo.

Tako se je zgodilo, da smo iz konkurenčne lesne delavnice »Mizarstva Čoper«, od gospoda Marjana dobili veliko, ampak res veliko materiala v obliki ..., saj ne vem, kako se temu sploh reče: »Štafl« ali »ploh« ali »lata« ...?"
Saj ni važno. Skratka dobili smo, preko vez in poznanstev, material, katerega smo en teden samo prelagali, šteli in spet malo preložili. Potem smo naredili poizkusni projekt in naredili sod, ker se je meni osebno zdelo, da to ne bi smelo biti nekaj preveč težkega. Pa še na televiziji sem gledal, da so bili mojstri sodarji 1, 2, 3 »fertig«.

Priznam, ni bil gotov do malice. Še do kosila ne. Niti do večerje naslednjega dne. Pa smo se spet malo usedli in pretuhtali zadevo in prišli do zaključka, da so sodi itak brezvezni. Saj ne, da ga ne bi znali narediti, ampak res so čisto mimo.

Pa smo spet kak dan samo šteli in prelagali. Potem pa »Voila«! »Kak te nisn prej toto pogrunto? Klopi bomo delali, take ko so na Ezeleki v mojem mesti.«

Pa smo jo naredili. Zraven pa še mizo in stole. Potem smo drobne napake zakamuflirali z barvo, nahecali Karamelo, da nam je v enoti Vojnik zašila še blazine in Itko, da nam je »šenkala« keramično posodo in Brižitko, da nam je zrihtala pene in ko smo to vse postavili na svoje mesto, so se vsula naročila iz cele Slovenije. Tatiko smo zaposlili kot prevoznika, ker ima »Grande« avto in ker se vsak dan vozi proti Ljubljani, da dostavlja naše garniture. No, ker Tatika v Ljubljani zavije desno, bomo tisto v Koper peljali sami. Zdaj smo pač vrtno - pohištvena delavnica. Zahvaljujoč donatorju, katerega prosimo, če bo tole prebral, da nam počasi »šenkanega« zmankuje in se priporočamo še za vnaprej.

Tako. Naročila še vedno sprejemamo, kljub temu, da se je »akku šrauber« pokvaril. Ampak vemo, da nam bo gospa Irena odobrila novega in spet bo vse steklo kot namazano. Do malice. Seveda. Ker pol ni več časa.

VDC Lesna

ŠOLA SMUČANJA NA ROGLI 2015

Tudi letos smo uspešno izvedli šolo smučanja na Rogli, ki je potekala med zimskimi počitnicami od 16. do 20. februarja. Letos so se šole udeležili sposobnejši uporabniki, saj bodo čez dve leti na sporedu Svetovne zimske igre specialne olimpijade v Avstriji, ti uporabniki pa kandidirajo za udeležbo na njih. Učenje je zato potekalo na najvišjem nivoju, tudi že z učenjem zarezne tehnike, ki pa sta jo dva uporabnika že v večji meri osvojila. Vreme nam je bilo res naklonjeno, zato smo večino časa preživeli v lepem okolju s pravo snežno idilo. Pet dni smo se vsak dan vozili na Roglo, se tam učili smučanja, nato pa za nagrado odšli še na topel čaj. Zadnji dan je bilo še nekaj prostega smučanja, nato pa smo skočili še na pizzo, ki smo si jo s pridnostjo, trudom in vztrajnostjo zaslužili. Uporabniki so zelo napredovali in se veliko novega naučili. Vsi smo bili zelo veseli, saj smo preživeli lep teden v gorskem okolju, malo drugače, z lepimi vtisi, ki jih bomo še dolgo pomnili.

Andrej Pompe,
športni pedagog

SNOEZELEN

Malo po vselitvi v nove prostore smo v našem Centru uredili multisenzorno sobo, ki temelji na sproščenem čutnem zaznavanju v prijetnem in udobnem okolju. Sobo smo v tem šolskem letu nekoliko posodobili; na novo smo uredili električno napeljavo za vse naprave in pripomočke ter omogočili bolj varno in prijetno počutje vsakega, ki pride v to sobo.

Beseda »snoezelen«, ki označuje multisenzorno sobo, je sestavljena iz dveh nizozemskih besed - vohati in dremati, kar pomeni, da ta soba po eni strani spodbuja raziskovanje, hkrati pa obiskovalca umirja in sprošča. »Snoezelen« je tako soba, ki pripomore k celostnemu razvoju otrok in mladostnikov s posebnimi potrebami, saj v posebej prilagojenem okolju pomaga pri pridobivanju osnovnih čutnih izkušenj preko čutil, spodbuja raziskovanje, gibanje, učenje, razumevanje, zvišuje koncentracijo, hkrati pa zmanjšuje morebitno (samo) agresivno vedenje.

Naši učenci so po bivanju v multisenzorni sobi sproščeni in dobro razpoloženi. Svetila, vodni stolpi, ogledala, blazine, tabla za taktilno stimulacijo, vodna postelja za občutenje vibracij, ki nastajajo ob zvoku zgoščenke z različnimi zvoki in glasbo, na njih zelo dobro vplivajo. V prostoru se umirijo in prilagodijo posameznim dražljajem, na katere so pozorni dlje kot v običajnem okolju. Vsak učenec potrebuje drugačen pristop. Pri “snoezelen” velja pravilo “manj je več!”

Zaradi navdušenja predvsem nad svetlobnimi efekti se pojavi nevarnost, da se ponudi obiskovalcu preveč čutnih dražljajev naenkrat.

Smisel “snoezelen” je minimiranje preobilice dražljajev oz. skrbna izbira le teh. Potrebno je dobro poznavanje vsakega uporabnika in opazovanje, kako se posameznik odziva na določene dražljaje. Samo na ta način lahko dosežemo cilje, ki smo si jih predhodno zastavili.

Tatjana Šušteršič, razredničarka

RISBICA BOJAN

V sklopu Ekošole se je v okviru razpisanega likovnega natečaja v mesecu februarju zaključilo ocenjevanje najlepših risbic Bojana, maskote družbe JUB. Sodelovalo je 164 risbic iz 59 ustanov.

Natečaja sta se udeležila tudi naša uporabnika CUDV Dobrna, Tadej in Tina. Na podlagi kriterijev, kot so vsebinska ustreznost, kreativnost in inovativnost, dovršenost, sodelovanje otrok oziroma šolarjev, je komisija izbrala tudi risbico Tadeja, ki je v posebni kategoriji dosegla čudovito 3. mesto.

Podelitev nagrade in priznanja je potekalo na sejmu Altermed v Celju, v petek, 13. marca 2015 na prireditvenem odru. Udeležili smo se ga tudi ostali zaposleni in uporabniki CUDV Dobrna, ki smo Tadeja pospremili pri prevzemu nagrade. Tadej nam je z navdušenjem zaupal, da bo nova barva krasila stene njegove sobe, katero si bo, ob majhni pomoči, prepleskal kar sam.

Za odličen uspeh in v upanju, da se bo še naprej udeleževal podobnih natečajev, Tadeju iskreno čestitamo.

Natalija Pesjak, vzgojiteljica
Helena Maček, likovna pedagoginja

Nastop literarnega krožka na XXIII. izobraževalnih dnevih Društva specialnih in rehabilitacijskih pedagogov

Letošnji izobraževalni dnevi so potekali 18. in 19. marca v Portorožu. Poleg izobraževalnih vsebin je prvi večer namenjen podelitvi priznanj posameznih sekcij v okviru društva. Priznanja dobijo posamezniki, ki so prispevali k razvoju in napredku strokovnega področja, to je izobraževanja, vzgoje in usposabljanja otrok, mladostnikov in odraslih oseb s posebnimi potrebami.

Na prijazno povabilo g. Marka Strleta, predsednika Društva specialnih in rehabilitacijskih pedagogov Slovenije, da se s kulturnim programom predstavimo na izobraževalnih dnevih, smo se odločili, da je to ena izmed priložnosti, ki je ne smemo zamuditi. Člani literarnega krožka smo sicer že vajeni nastopov pred širšo javnostjo, pa vendar je vsak nastop nov izziv. Pogostost vaj se stopnjuje, prav tako trema in pričakovanje. Prikaže se še kakšen nepotreben škrat, ki si želi našemu pevcu ravno v tem času malo spremeniti glas.

Pred nastopom v zaodrju še zadnje priprave in že smo nared. Program, s katerim smo se predstavili, je imel tri večje sklope recitalov z vmesnimi pevskimi vložki. Pesmi slovenskih poetov Pavčka, Minattija, Ježka, ljudske pesmi in verzi o mamah so le del našega programa. Pevski del sta nam pomagala ob glasbeni spremljavi izvesti Petra in Andrej.
Naše dekle in fantje so se ponovno pokazali v najboljši luči. Trema je izpuhtela, recitale so izpeljali doživeto in brez napak. Res so neverjetni.

Prave zvezde. Mentorici sva ponosni nanje, kar pričajo tudi številne pohvale poslušalcev po nastopu.

Nastopajoči so povedali:

V Portorožu sem se imel enkratno. Imeli smo nastop v hotelu Slovenija. Zapeli smo slovensko ljudsko Igraj kolo in tri popevke in Zunaj se sonce smeje, Mini maxi in Poj mi pesem. Jaz sem recitiral pesem Svetlane Makarovič Praprotni cvet. Nastop smo fantastično izpeljali in zato bili nagrajeni z enkratno večerjo. Na izbiro je bilo vse, kar si človek lahko zaželi.
Poleg nastopa smo si na poti ogledali Škocjanske jame, se sprehodili ob obali in obiskali živalski vrt.

Najbolj so mi ostale v spominu Škocjanske jame s čudovitimi kapniki. Mislim, da bom še dolgo aktiven pri literarnem krožku in tako imel možnost doživeti še veliko lepega zunaj centra.

Vinko

V Portorož smo se odpeljali s kombijem. Na poti smo obiskali Škocjansko jamo in občudovali kapnike stalagmite, ki rastejo gor in stalaktite, ki rastejo dol.
Najbolj mi je ostala v spominu večerja po nastopu v hotelu Slovenija. Od mnogih jedi sem izbral morske sadeže, školjke, meso, riž, mešano solato sestavljeno iz paradižnika, rukole, fižola in zelene solate.
Pil sem jabolčni sok in vodo brez okusa in se na koncu posladkal še s sočnim in sladkim pecivom.

Alen

Na poti v Portorož smo si ogledali Škocjansko jamo, ki mi je bila zelo všeč. Nikoli si ne bi mislil, da so lahko pod zemljo tako lepe jame. Tudi plaža v Strunjanu je lepa. V spominu mi je ostal še nočni sprehod po Portorožu.

Toni

18. marca smo bili povabljeni v Portorož, kjer so potekali izobraževalni dnevi SRP, da nastopamo. Več tednov smo pridno in skrbno vadili.
Na poti smo si ogledali Škocjansko jamo. Najbolj mi je bilo všeč, ko je vodička ugasnila vse luči in je postalo črno kot v rogu. Zanimiv in lep občutek!
Potem smo šli na kosilo. Naročil sem dunajski zrezek, »pomfri« in mešano solato. Na poti do Portoroža nismo več stali. S pomočjo navigacije smo prispeli točno na cilj, kjer so nas prijazno sprejeli in nam pokazali lepe sobe, kjer naj bi spali. Morali smo pohiteti, da smo prišli pravočasno v hotel Slovenija, kjer smo imeli nastop. Nastop nam je odlično uspel in vsi so nam navdušeno ploskali. Veliko so tudi fotografirali.
Poleg bučnega aplavza smo bili nagrajeni s svečano večerjo v ogromni jedilnici, kjer smo lahko jedli, kar nam je srce poželelo. Po večerji smo se sprehodili po ulicah in plaži Portoroža. Seveda smo zvečer, polni lepih vtisov, zelo hitro zaspali.
Naslednji dan je bil prav tako zelo prijeten. Prijazna kuharica nam je postregla dober in okusen zajtrk. Potrudili smo se, da smo zapustili čim bolj urejene sobe in se odpravili proti domu. Na morju mi je zelo všeč, zato sem bil vesel, ker smo se sprehodili po strunjanski obali. Večji postanek pa smo imeli v Ljubljani, kjer smo si ogledali živalski vrt. Na poti smo si vsi zaželeli pizzo. V gostišču Grof imajo čudovite, zato smo bili enotni, da se tudi tu ustavimo.
Upam, da bom kmalu doživel spet kaj tako lepega in zanimivega.

Zlatko

Meni je bilo fajn na ogledu Škocjanskih jam. Videl sem vodo, ki teče pod zemljo. Vodička nam je povedala, da v jami živijo tudi netopirji. Mi jih nismo videli, ker se ljudi izogibajo. Videli smo samo njihove iztrebke.

Martin

V Portorož smo šli nastopat. Veliko »se nam je dogajalo«. Videli smo Škocjansko jamo, obiskali živalski vrt, zvečer smo se sprehodili po obali. Po nastopu smo večerjali v veliki in lepi restavraciji hotela Slovenija. Jaz bi kar ostal v Portorožu.
Jasminko

V Portorožu sva z Aljažem spala v sobi z Mojco Trontelj. Po našem nastopu so vsi zelo ploskali. Ponosna sem bila, ker se nisem nič zmotila.

Ina

Mojca, Andreja, Petra, Andrej in Vesna so nas pohvalili, da smo »fajn« nastopali. Zapeli smo štiri pesmi. Meni je najbolj všeč Zunaj se sonce smeje. V spominu mi je ostala še Škocjanska jama z velikimi kapniki in reko, ki smo jo gledali daleč pod seboj. Dobra je bila pizza, ki smo jo jedli na Vranskem, ko smo se vračali.

Aljaž

V Škocjanski jami so gorele luči in ko so se ugasnile, me je bilo strah. Pri kosilu sem pil dobro kokakolo. Na nastopu sem povedal pesem pesnika Ivana Minattija Nekoga moraš imeti rad. Zelo so mi ploskali, učitelji pa so bili ponosni name. Pri slavnostni večerji nisem smel jesti peciva, zato sem dobil suho in sveže sadje. Pozno ponoči smo se z Andrejem in Petro vrnili v Center. Takoj sem zaspal.

Jernej

V Portorož smo odšli nastopat 18. marca.

Na poti smo se ustavili v Škocjanski jami. Tam smo videli iztrebke netopirjev, kapnike, ki se jih ne smeš dotakniti, ker potem ne rastejo več in reko Reko, ki je najdaljša ponikalnica v Sloveniji. Spil sem dve kavi, eno pred in drugo po ogledu jame.

Po prihodu v Portorož smo se namestili v sobe, se lepo uredili in odšli v hotel nastopat. Jaz sem povedal tri pesmi. Sledila je večerja, kjer sem se najedel do sitega.

Bilo je »fajn«. Mislim, da bom še dolgo sodeloval pri literarnem krožku.

Luka

Zbrali:
Vesna Žagar in Mojca Trontelj,
mentorici literarnega krožka

SPOMLADANSKA ČISTILNA AKCIJA

Spet je potrkala pomlad na vrata, zato smo uporabniki in zaposleni zavihali rokave in očistili okolico Centra. Razdelili smo se v skupine in pričeli s čiščenjem. Ker še vedno radi zahajamo v park pri stari graščini, smo očistili tudi park in okolico graščine. Okoli 12. ure so naši želodčki postali lačni. V kuhinji smo nam pripravili slasten golaž in rogljičke. Kot se spodobi za skupno delovno akcijo, smo tudi golaž pojedli skupaj, nato pa še malo posedeli in pokramljali. Preživeli smo lep spomladanski dan.

Vesna Žerjal, socialna delavka

ŠLI SMO SE UČIT

Peklensko mrzlo jutro se je naredilo. Ampak smo vseeno šli.

K Heleninemu stricu, starejšemu gospodu, polnem znanja in spretnosti. Peljali smo se v ene hude hribce. Lepo in toplo so nas sprejeli. Gospod je imel v pritličju hiše svoje kraljestvo, polno košev, pletarjev ter košar in grabelj vseh velikosti. Pa ogromno nekih palic in vej, nožkov, kladivc in podobnih, nam neznanih predmetov. Predstavil nam je pripomočke in se trudil nas naučiti plesti najenostavnejše dekorativne podstavke.

Povem vam, da je videti povsem enostavno, pa niti približno ni. Zelo smo se namučili, predvsem Franja, ki je trmasto vztrajala do konca in obljubila, da bo nadaljevala še doma. Seveda nam je gospod podaril še mnoštvo vej in mikroskopskih košaric. Mimogrede smo si ogledali še hlev s kravami in bikci, povprašali to in ono, prav blizu pa si nihče ni upal. Pa so živali prav prijazno mežikale.

Pot smo nadaljevali hudo navkreber, do učne kmetije Slapšak.

Povem vam, da takšne strmine človek ne vidi ravno vsak dan. Zelo, zelo smo se morali potruditi, da smo prispeli do dolgo zapuščenega rudnika. Pred vstopom smo si morali nadeli čelade in se sklonjeni previdno skoraj odplaziti do večje rudniške sobane. Nismo bili sami. V jami je živelo kar precej nenavadnih živalic. Za nas, nepoznavalce, kar malo strašljivo. Pa od vsepovsod je kapljalo, pa hladno je bilo, pa tesno in temno. Joj, rudarstvo je resnično težak poklic. Pa smo bili le v prvem nadstropju. Nižje jame je zalila voda. Še dobro. Saj imajo sedaj na kmetiji prvovrstno vodo in še vodnjaka jim ni bilo treba kopati. Lastnik nas je pogostil s pravo knapovsko malico: klobasa in domač kruh, pa sok ter voda iz vodnjaka.

Pa je bilo vse za en dan, skoraj. Za povratek smo se odločili za pot po bližnjici. Pa kakšni! Gori, doli, naokoli, sami strašni hribci. Bilo je zelo mrzlo, ampak zelo lepo.

Jerneja Borovnik, razredničarka

SPIS - POHORJE MARIBOR

Na pohorje smo odšli v ponedeljek 13.aprila ob sedmih zjutraj in prispeli v Maribor ob pol devetih. Najprej smo si ogledali mesto, nato pa odšli v hotel Zarja na pohorje se namestit v sobe in na kosilo. Po kosilu je bila kava, nato počitek in potem smo šli do Bellevueja peš po gozdu na pijačo in nato nazaj v sobe se spočit in nato na večerjo.

Naslednji dan je bil zajtrk ob osmih, po zajtrku je bila kava, nato smo odšli vse do Arene peš po gozdu in travnikih, mimo gondol in nato nazaj peš po travniku do Bellevueja, Robi nas je pa s kombijem odpeljal nazaj do hotela Zarje. Popoldan smo bili v hotelu in sem igral računalnik. Naslednji dan smo šli v muzej novejše zgodovine v Maribor.

Tam smo si ogledali, kako so nekoč imeli bolnico kar v cerkvi, v drugi svetovni vojni pa so bolnico imeli v lesenih kočah. Nekoč so topove in kočije prevažali pozimi v hribe, ko je bilo mrzlo. Nekoč so imeli stare radijske zveze in ko je bomba usekala na žico, se ni nič več slišalo. Nekoč so imeli takšne velike stare računalnike, ki so jih izumili američani. Nato smo šli na Lent se sprehodit po Mariboru in nato na kavo ali pijačo. Popoldan pa smo šli peš na Areh. Naslednji dan pa smo spakirali potovalke po zajtrku in odšli domov.

Luka, uporabnik

KROŽENJE VODE V NARAVI

KER SMO EKO ŠOLA IMAMO EKO ZASTAVO. VARČUJEMO Z ELEKTRIKO IN VODO. LOČUJEMO ODPADKE V ZABOJNIKE: ZA PAPIR, PLASTIKO, STEKLO IN BIOLOŠKE ODPADKE. SKRBIMO TUDI ZA PTICE POZIMI IN ZA NAŠE KONJE.
V OKVIRU PROJEKTA EKO ŠOLE SMO SE UČILI O KROŽENJU VODE V NARAVI. SPOZNALI SMO STOJEČE IN TEKOČE VODE, TO SO: POTOKI, REKE, MORJA IN OCEANI. VODA POD VPLIVOM SONCA IZHLAPEVA IN TAKO POTUJE V OZRAČJE, KJER SE OHLADI IN ZBERE V OBLAKIH. POZNAMO VEČ VRST OBLAKOV. IZ OBLAKOV VODA V OBLIKI DEŽJA PADE NAZAJ NA ZEMLJO. O KROŽENJU VODE SMO SE UČILI S POMOČJO INTERAKTIVNE MIZE. BILI SMO NA IZLETU NA IVARČKEM JEZERU. IZDELALI SMO PLAKAT O KROŽENJU VODE, KJER SO SODELOVALI VSI ČLANI NAŠE SKUPINE. UPORABILI SMO RAZLIČNE TEHNIKE IZDELOVANJA, MATIC JE NA KONCU POISKAL RIBICE IN PTIČKE.

ZLATKO, UPORABNIK

DAN SAJENJA

V mesecu aprilu, ko pomlad že zadrhti in nam prikliče na plan lepe vonjave vseh cvetlic in cvetočih dreves, smo v celjskem oddelku pripravili dan sajenja. Ker se začenja vrtičkanje, priprava gredic in saditev začimbnic ter zelenjave, smo tudi mi pridno zavihali rokave in začeli z delom. Tipali smo različne prsti, jih vonjali, nato pa zemljo dali v majhne lončke in posadili sadike paradižnikov. Vsak je posadil svoj paradižnik, za katerega skrbi, ga ob pomoči zaliva in škropi z mlekom za boljšo rast. Izdelali smo leseno stojalo v obliki polža in vanj posadili razna zelišča, kot so rožmarin, timijan, meta, limonina meta, ameriški slamnik, bazilika, origano in druga, tako da bo naš vrt tudi prijetno dišal. Ker je naša zeliščna gredica posajena tako, da imajo do nje dostop tudi otroci, ki so na vozičkih, so si jo zelo radi ogledali, tipali, vonjali in spoznavali zelišča in začimbnice.
Seveda pa nismo pozabili posaditi tudi sočnih rdečih jagod, s katerimi se bomo sladkali vso pomlad.

Martina Kač in Urška Fijačko,
razredničarki

INDIJANSKI DAN

V ČETRTEK 16.4. SMO IMELI INDIJANSKI DAN. PO ZAJTRKU SMO SE POGOVORILI KAKO SO ŽIVELI INDIJANCI. UGOTOVILI SMO, DA IMAMO TUDI MI TAK ŠOTOR. TO JE NAŠ TIPI. DANES SMO DOPOLDAN PREŽIVELI MALO DRUGAČE. OBLEKLI SMO SE IN OBULI. ŠLI SMO ISKAT POTREBNE SESTAVINE IN STVARI ZA PRIPRAVO ZELENJAVNE JUHE Z MESOM. ZUNAJ NAS JE ŽE ČAKALA SKUPINA TOVARIŠICE URŠKE. TUDI KOTEL V ŠOTORU JE BIL ŽE PRIPRAVLJEN IN OGENJ JE BIL ŽE ZAKURJEN. ZAČELI SMO Z REZANJEM ZELENJAVE. ZAČELI SMO REZATI MI IN TOVARIŠICA URŠKA. NAJPREJ SMO NAREZALI ČEBULO IN JO DALI PRAŽITI V KOTEL. NATO SMO POSTOPOMA DODAJALI ZELENJAVO, KI SMO JO PRAŽILI NA ČEBULI. JAZ SEM NAREZAL KORENJE IN GA Z DESKE STRESEL V VELIKO PLASTIČNO POSODO. ČEZ NEKAJ ČASA ME JE TOVARIŠ ANDREJ PROSIL NAJ PRINESEM NEKAJ VODE ZA ZALIVANJE JUHE IN TO SEM TUDI STORIL. POTEM SMO IMELI MALICO, JEDLI SMO JABOLKA IN BANANE. KO SMO POJEDLI MALICO SE JE TOVARIŠ ANDREJ ODPRAVIL PO KITARO IN ZAČELI SMO PREPEVATI VSE POZNANE PESMI. ZAPELI SMO TUDI PESEM O INDIJANCIH. VMES SO JUHO MEŠALI TOVARIŠICA BOJANA TER SOŠOLCI TOMI, GREGA IN MATIC. SOŠOLEC GREGA PA JE NA OGENJ DAL DRVA. NATO SMO TOVARIŠU ANDREJU DALI ZA POSKUSIT MALO JUHE, DA JE UGOTOVIL ALI JE ŽE KUHANA. KO SE JE JUHA SKUHALA, SMO EN LONEC JUHE ODNESLI SKUPINI TOVARIŠICE URŠKE. OSTALO SMO POJEDLI MI. IN TAKO SE KONČAL NAŠ INDIJANSKI DAN.

ZLATKO, UPORABNIK

OBISKALI SO ME STARŠI

V SOBOTO 2.5.2015 OB 15.00 URI SO ME PO DOLGEM ČASU OBISKALI DOMAČI: OČE, MAMA, BRAT IN SESTRA. NATO SMO ŠLI NA TROJANE NA VELIKE KREMŠNITE. NAROČILI SMO SI TUDI PIJAČO. NATO SMO SI BRAT MATEJ, SESTRA SANDRA IN JAZ NAROČILI ŠE ENO PORCIJO POMFRIJA. KO SMO POJEDLI, JE OČE PLAČAL IN ODPRAVILI SMO SE NAZAJ NA DOBRNO. KO SMO PRIŠLI, SMO SE JAZ, BRAT IN SESTRA ŠLI IGRAT NA MANSARDO. SESTRA JE TINI NARISALA EN OBRAZ. NATO SMO SE POSLOVILI. BRAT, SESTRA TER MAMA IN OČE SO ODŠLI DOMOV. Z OBISKOM SO MI STARŠI POPESTRILI PRAZNIKE IN VIKEND.

ZLATKO, UPORABNIK

IZ LIKOVNIH USTVARJALNIC

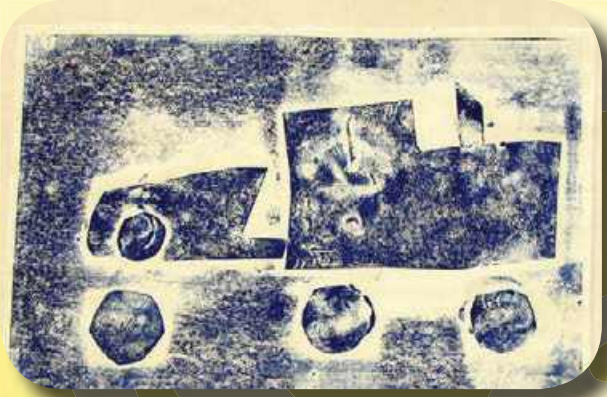

Jasminko - Kosilnica

Miha - Barvna polja

Gašper - Pihanka

Tomi - Velika noč

VTISI Z IGER DOBRE VOLJE

Zelo me je razveselilo, ko je vzgojiteljica Milena povedala, da bodo spet potekale Igre dobre volje in sicer na Ptuju.

Ko je gospod odprl že 40. igre po vrsti, je povedal, da igre niso tekmovalnega značaja, ampak prijateljstva, medsebojne pomoči, poslušanja drug drugega, strpnosti, nasmeha in seveda zabave. Pred igrami sem imel plesni nastop. Oponašal sem Michaela Jacksona. Mislim, da sem naš Center dobro predstavil. Z nastopi so se predstavile tudi druge ekipe. Teh je bilo 9. Videl sem tudi nekaj prijateljev.

Pripravili so nam 5 različnih iger. Nastale so po priredbi dogodivščin iz knjige ČAROVNIČKA DARJULA, avtorice Darje Ambrožič. Najbolj všeč mi je bila igra, ko smo morali obleči mojo punco v čarovnico Darjulo. Imela je klobuk, lasuljo, črno obleko, nogavice in metlo. Vinko ji je na koncu narisal piko na obraz. V zadnji igri smo iskali plišaste igračke s trakovi različnih barv. Vsak si je lahko igračko odnesel domov.

Največje presenečenje iger pa je bil prihod boksarja Dejana Zavca. Povedal je nekaj besed. Vse ekipe smo se fotografirale z njim. V čast igram je razrezal tudi torto. Seveda smo jo z veseljem pojedli.

Po prireditvi smo imeli žurko in šli še na sok. Potem smo se dobre volje odpravili nazaj v Center.

Aljaž Podjed, uporabnik
Milena Švent, vzgojiteljica

ŠPELA IN JAKA

V soboto zjutraj smo se odpravili k Špeli na birmo v Oplotnico. Mami ji je bila birmska botra. Za darilo ji je dala računalnik, verižico, prstan in uro. Potem smo se odpravili k maši. Birmal jo je škof iz Maribora. Nato smo šli v hotel pod Roglo. Imela je čokoladno sadno torto. Igrali so nam fantje iz Bistrice do 17.ure. Nato je Tjašin fant vzel harmoniko in zaigral nekaj pesmi. V nedeljo zjutraj smo se odpravili k Jakcu na obhajilo v Oplotnico. Udeležili smo se maše. Za obhajilo je dobil uro. Po maši smo se odpravili k Jakcu domov, kjer smo imeli piknik. Moj očka je pekel čevapčiče, ražnjiče, hrenovke in ostale dobrote.
Špela in Jaka, upam da sta v tem dogodku uživala.

Sara Belina, uporabnica

22. REGIJSKE IGRE CELJSKO KOROŠKE REGIJE

V sredo, 13.5.2015, smo po dolgih pripravah končno dočakali dan D. Na vrsti smo bili, da organiziramo regijske igre specialne olimpijade. Ker v domačem kraju nimamo vseh pogojev, smo se odločili, da igre izpeljemo v Žalcu, kjer so odlični pogoji. Imajo namreč vsa igrišča skupaj, kar nam je močno olajšalo organizacijo.
Povabljene so bile vse članice regije, na tekmovanje pa je prišlo sedemnajst ekip od devetnajstih. Kar 191 tekmovalcev se je pomerilo v treh različnih športih in sicer atletiki, elementih košarke in elementih nogometa. Vreme nam je bilo naklonjeno, saj se je živo srebro povzpelo na skoraj 30 stopinj celzija.
S pripravo tekmovališča smo pričeli že zelo zgodaj, ob šesti uri. Ko smo vse uredili, se je ob deveti uri pričela svečana otvoritev s povabljenimi gosti, z nekaj tujimi in našimi glasbenimi točkami. Vsi tekmovalci pa so že nestrpno čakali na tekmovalni del. Tekmovanje je potekalo gladko, brez večjih zapletov, s sprotnimi podelitvami medalj. Prav vsi tekmovalci so prejeli medaljo, tako da so prizorišča zapuščali ponosno in nasmejanih lic.
Po tekmovalnem delu je sledila še pogostitev v telovadnici I. OŠ Žalec ter glasbeni nastop, nato pa so se tekmovalci poslovili drug od drugega in z nasmehom odkorakali v svoja okolja. Veselijo se naslednjega športnega srečanja, ki bo sledilo prav kmalu.

Andrej Pompe,
športni pedagog

Bil je je lep sončen dan. Na igrah sem bil zadolžen za ravnanje peska pri disciplini skok z mesta in skok z zaletom.

Vesel sem bil glasbene želje. Spoznal sem športnika Agima Ibraimija in Markosa Tavareša. Všeč mi je bilo, da sta prišla v Žalec podeljevat medalje. Navijal sem za tekmovalce našega Centra. Na kosilu sem se zelo najedel, saj sem pojedel dva krožnika okusnega bograča, dva kosa kruha in spil dva jabolčna soka.
Na začetku je nastopila folklorna skupina našega VDC-ja, na harmoniko jih je spremljal Branko Mešl, naš hišnik. Janez Močenik je osvojil zlato medaljo, en tekmovalec pa je bil diskvalificiran, ker je preveč skočil. Gledal sem tudi, ko so podeljevali medalje. Podelili so veliko zlatih, srebrnih in bronastih.

To bi bilo vse za danes. Od vas se poslavlja vaš najboljši komentator vseh časov Alen.

Alen, uporabnik

KAKO SMO V CUDV PROSILI ZA DOLGO VROČE POLETJE

Bližajo se počitnice in vsi upamo, da jih bomo lahko kar najbolje izkoristili; da nam bo vreme naklonjeno. Kakšna ploha vmes bo sicer osvežujoča, vendar bomo najbolj veseli sonca. Pa poglejmo, kako smo v vesolje poslali naše želje…

Na toplo pomladno jutro so se pred tipijem za našim Centrom zbrali člani družin »Pekoče Oči« in »Ognjeno Pleme«. Iz šotora se je že kadilo, saj je Poje z Volkovi že pripravljal naše kosilo. Člani družine Pekoče Oko so si pred šotorom uredili obredna oblačila in perjanice. Medtem so se člani družine Ognjeno Pleme že posedli v tipi. Na začetku obreda je poglavar Bistra Voda pozdravil vse člane z glasnim pozdravom. Za začetek so zapeli najbolj znano indijansko pesem »Kili Kili«. Starešina Suha Kost je naznanil, da mora Tista, ki je na novo prišla zapriseči »Kar se zapiše - lahko se strga in zbriše. Kar se stisne v srce - nikdar iz spomina ne gre«.

V znak zaprisege je morala Tista, ki je na novo prišla glasno zabobnati. Hitri Sokol, Maya Maya in Ranjeno Srce so nato večkrat ponovili prošnje za dolgo poletje. Vse to so Radovedna Lilija, Pojoči Kamen, Urni Vranec, Princesa, ki sanja in Smejoča Marjetica potrdili vsak na svoj način. Nato je sledil krajši počitek na zelenici pred šotorom.

V tipiju so se nato na živalske kože in lesene klopi posedli člani družine Pekoče Oči in začeli s svojim obredom. Slišali so se vzkliki, petje in igranje na različne instrumente. Poglavar Ranjeno Srce je v družino sprejel nove člane, ki so dobili imena in zaprisegli, da bodo vedno zvesti družini in njenim načelom. Maja Nagaja je med tem pomagala Jutranji Zarji, da se golaž v kotlu ni prismodil. Dan, ki šteje je vedno znova poiskal Tavajočo Srečo, da se ni izgubila, medtem ko je odšla iz tipija. Prleška Gibanica je Skakajoči Žogi podala dežno palico, da je imel tudi on priložnost prositi bogove za lepo vreme. Zaspana Princesa je njegov govor žal prespala. Da je družina zaključila z obredom, smo videli tako, da je Brzeči Avto prvi zapustil tipi in se napotil k prostoru za kosilo.

Člani obeh družin se dobro zavedajo slogana »v je slogi moč«, zato so še enkrat vsi skupaj pred šotorom prosili bogove, da uslišijo njihove prošnje. Nato so naredili tako kot vsi Indijanci; potrpežljivo so čakali.

Za obe družini,

Bistra Voda

ŠOLA V NARAVI

V šoli v naravi smo bili v Rakovem Škocjanu. Tam je bilo zelo lepo. V domu so stanovali učenci OŠ Griže, mi smo bili v brunarici.
Vsak dan smo šli na pohod po učni poti. Ogledali smo si Kotliče, Veliki in Mali naravni most, Zelške jame, ruševine cerkvice Sv. Kancijana, Tkalco jamo in ostanke treh žag na reki Rak. Bili smo tudi na Cerkniškem jezeru.
Najbolj mi je bilo všeč streljanje z lokom, vožnja s kanujem in spuščanje po brvi. Zvečer so nas obiskale čarovnice.

Praznovali smo Darkov rojstni dan, peli smo in plesali. Poslušal sem Wernerja. Tomi in Bojana sta igrala košarko. Tomi je igral nogomet tudi z drugimi učenci. Vsi tovariši in tovarišice so bili prijazni. Dobil sem dve priznanji.
Na poti domov smo šli na kosilo v gostilno, ker smo praznovali Dejanov in Darkov odhod med odrasle in naslednje leto ne bosta več v naši skupini. Najbolj mi je bil všeč desert. Izbral sem si jagode.
V Rakov Škocjan bom še šel.

Matic Mušič, uporabnik
Bojana Lipičnik, razredničarka

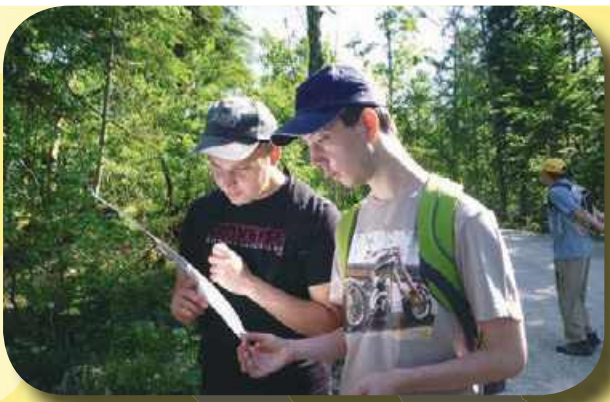

CUDV DOBRNA JE PREJEL POLNI CERTIFIKAT DRUŽINI PRIJAZNO PODJETJE

Certifikat Družini prijazno podjetje izhaja iz sistema »European work & family audit«, ki ga je razvila nemška organizacija Berufundfamilie. Sistem je trenutno v uporabi v Nemčiji, Avstriji, Italiji in na Madžarskem. V Sloveniji ga je v okviru programa EQUAL v letu 2007 vpeljalo razvojno partnerstvo Mladim materam / družinam prijazno zaposlovanje. Od novembra 2007 je nosilec postopka Ekvilib Inštitut, ki sodeluje z Ministrstvom za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti ter drugimi zainteresiranimi partnerji. Po podelitvi osnovnega certifikata ima organizacija pravico uporabiti registrirani znak »Družini prijazno podjetje - osnovni certifikat« (v oranžni ali črni barvi), po podelitvi polnega certifikata pa znak »Družini prijazno podjetje - polni certifikat« (v modri oz. črni barvi).

Center za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna je 8. 12. 2011 prejel osnovni certifikat DPP, v okviru katerega je v obdobju od decembra 2011 do decembra 2014 zaposlenim ponudil različne aktivnosti iz nabora 17 ukrepov. V posamezne dogodke so se vključevali tudi uporabniki in svojci zaposlenih.

Po uspešno opravljenem revizorskem pregledu prvega triletnega obdobja in izbiri dodatnih ukrepov, je Center 20. 2. 2015 prejel Sklep Revizorskega sveta Ekvilib inštituta o podelitvi polnega certifikata Družini prijazno podjetje. Predstavnice Centra so ga prejele na slavnostni podelitvi, ki je bila v petek, 15. 5. 2015, v prostorih Gospodarske zbornice Slovenije.

V obdobju od decembra 2014 do decembra 2017 bomo v Centru izvedli načrtovane aktivnosti, vezane na 20 ukrepov, izbranih iz Kataloga ukrepov DPP. Zaposlene smo o tem obvestili z brošuro in objavami na informativni tabli v avli Centra, drugi zainteresirani pa lahko dobijo informacije na internetnih straneh Centra.

Z veseljem opažamo, da se pozitiven vpliv načrtnega uvajanja ukrepov za boljše upravljanje s človeškimi viri (s poudarkom na usklajevanju poklicnega in družinskega življenja zaposlenih) odraža pri vsakoletnem anketiranju zaposlenih, v visokih ocenah zadovoljstva. Še posebej pa smo veseli mnenj in predlogov zaposlenih za izboljšanje aktivnosti ali uvedbo novih.

Mateja Čerenak,
vodja OUPAZ

POLNI CERTIFIKAT
Družini prijazno podjetje

PROJEKT »MOJA ZGODBA« V OČEH OSNOVNIH ŠOL

O našem filmu je bilo že ogromno povedanega in napisanega. Pa saj povedati o tem projektu ni kaj veliko. Ga je treba videti in si potem sestaviti svojo zgodbo. Zato pa je »Moja zgodba«.

Tako nastanejo vedno novi kadri z nami samimi v glavnih vlogah.
Kako priti do teh kadrov, pa se je čisto slučajno porodilo naši direktorici Ireni, katere idejo smo z navdušenjem sprejeli. Jaz sem v tej njeni zamisli sicer odkril eno pomanjkljivo, čisto slovensko »faušno« napako in sicer to, da ideja ni bila moja …
Skratka, predstaviti »Mojo zgodbo« osnovnošolcem, srednješolcem in študentom. Super. Pa smo šli.

Prva predstavitev je bila v OŠ Petrovče, kjer me je moja tamala devetošolka cel teden sekirala, da ji bo nerodno, pa naj pazim, kaj bom govoril, pa kako naj bom oblečen, pa kako naj diham, pa kam naj gledam, pa da bom obrit … Me je skoraj minilo navdušenje. Ampak, ker sem kot Titov pionir navajen potrpeti in preslišati vse, kar je ne-nujno slišati, smo se z Ino in Lukom ter Aljažem odpravili na predstavitev našega filma. Trikratno predstavitev. Sedmim, osmim in devetošolcem. Odzivi? Najprej so bili vsi tako bojazljivo tiho, da sploh nisem mogel razumeti, kako to, da se tako prestrašeno držijo, ko pa imajo namesto fizike, matematike in slovenščine kino predstavo. V mojih časih smo vriskali en teden prej in še tri dni kasneje, če nam je odpadla matematika.

Čudni časi so to, vam povem. Potem sem med vrsticami razbral, da so jih gospe učiteljice, kako se to trapasto sliši, da so jih tovarišice cel mesec pred našim prihodom držale v šahu, da ne bo nihče, ki bi si drznil ne-obnašati se po normah in pravilih, izdelal razreda. Torej jim ni preostalo nič drugega, kot vriskati, ampak čisto potiho. Predstavitev je uspela, kot radi rečemo, »čista desetka«. Je že res, da je kar nekaj deklet iz občinstva dobilo solzne oči in tudi par fantom se je ravno tedaj prikradel nahod in so začeli smrkati, vsi pa zelo navdušeni. Vprašanja, ki so sledila, so bila zelo različna, nekatera celo tako otroško učena, da sem se še sam zamislil.
Tudi naši igralci so bili navdušeni nad sprejemom in mislim, da jim kava in piškoti niso prinesli takšnega nasmeha, kot jim ga je občutek sprejetosti med njimi.

Led smo prebili in s podobnim tempom smo obiskali še kar nekaj šol. Velenje, Vojnik, Celje … Le moj Maribor je še ostal dolžnik, da nas povabijo. Bom malo pritisnil na njih ta vikend, ko imam obletnico valete. Peto, če se ne motim.

Super se nam je godilo, na vseh predstavitvah. Povsod sprejeti in nikoli nismo nikogar pustili ravnodušnega. Lepo je iti malo po svetu in predstaviti del življenjskih zgodb nekoga drugega.

“Neki malga pa žiher pojem, ne?”

Tim: Moja zgodba

DELOVNA TERAPIJA V NOVI PODOBI

V letošnjem šolskem letu je nastalo nekaj sprememb tudi v delovni terapiji, pozitivnih, seveda. Prostor delovne terapije se je iz bivalne enote, ki se nahaja v prvem nadstropju Centra, prestavil v pritličje, s čimer sem pridobila večji prostor. Ker se zdaj nahaja poleg kabinetov strokovnih delavcev in učilnic, je potek dela enostavnejši, sodelovanje v timu pa lažje ter kvalitetnejše.

V urnik delovne terapije sem vključila tudi interaktivno mizo, v katero je vključenih nekaj zainteresiranih uporabnikov, ki si pridobivajo različne senzorne izkušnje. Ob torkih, skupaj s fizioterapevti, za uporabnike s težjo gibalno oviranostjo pripravljamo različne terapevtsko - igralne urice, ki vključujejo veliko senzornih aktivnosti.

Zelo pomembne so osnovne dnevne aktivnosti, kot so oblačenje, hranjenje in osebna higiena. Pri osebah z motnjo v duševnem razvoju ali lažjo gibalno oviranostjo izvajamo učenje oziroma trening teh aktivnosti, pri uporabnikih s težjo gibalno oviranostjo pa smo še posebej pozorni na pravilno rokovanje oz. handling. Zaradi naštetega sem se med šolskim letom začela vključevati v jutranje dnevne aktivnosti v različne oddelke, kar se je izkazalo za dobro.

Po upokojitvi sodelavca, fizioterapevta Marjana, sem prevzela tudi skrb za invalidske vozičke naših uporabnikov.

To je nekaj aktivnosti oz. novosti, pa še zdaleč ne vse, ki se odvijajo v okviru delovne terapije. Veselim se nadaljnjega dela in seveda morebitnih novih, pozitivnih sprememb za uporabnike v CUDV Dobrna. Lepo mi je! Hvala ;-)

Kristina Jerina,
delovna terapevtka

DAN ODPRTIH VRAT CUDV DOBRNA

Mesec maj je vedno mesec, ko se naša vrata odpro še malo bolj na široko kot navadno.
Letos smo v okviru tedna vseživljenjskega učenja zopet polni idej in presenečenj pripravili kar celodnevni program v naši matični enoti, na Dobrni, na temo eksperimentov.
Tisti, ki ste nas obiskali, veste, da je bil to res en topel dan, poln pozitivnih nabojev. Ostalim pa naj malce orišemo zgodbo, ki se je dogajala v sredo, 20. 5. 2015, na Dobrni.

Začeli smo ob 10. uri s štirimi delavnicami eksperimentov. V njih so naši učenci, uporabniki, soustvarjalci izvajali prave kemijske poizkuse. V prvi delavnici se je Bine igral z barvami vse do mavričnih odtenkov. V drugi delavnici je potekala igra z mehurčki. Eksperimentiranje se je nadaljevalo v tretjo delavnico, kjer je Jasminko pripravil rozine do plesa z mehurčki. Zadnja delavnica je odkrivala skrivno pisavo in potapljala jajca.
Obiskovalcev je bila polna hiša. Z obiskom nas je počastil župan občine Dobrna. Prišli so naši najbližji sosedje iz vrtca Dobrna, učenci OŠ Dobrna.

Imeli smo individualne obiske staršev naših uporabnikov, prišli so tudi bivši zaposleni. Naših delavnic so se udeležili še VDC Šentjur in Sonček Celje. Navdušenje nad eksperimenti pa je bilo vidno.
To pa še ni vse! Za Centrom na sončku je kuharski krožek pripravljal dušikov sladoled, stregli smo napitke presenečenja in koktajle, uporabniki pa so pri kosilu dobili pravo flambirano sladico.

Eksperimentiranje se je nadaljevalo ob 16.30 uri, v telovadnici. Tokrat so prišli učenci OŠ Dobrna s profesorico kemije, go. Veličič, in nas popeljali po poti pravih kemijskih poskusov.

Dneva pa še ni konec, a ne? Zvečer je sledilo presenečenje, ognjeni spektakel. Obiskal nas je čarodej in bruhalec ognja ter poskrbel za spektakularni zaključek dneva z ognjem v očeh.
Vprašajmo še naše uporabnike, kako so se imeli. Odgovor je, da so bili zanimivi eksperimenti, bil je super sladoled in odlične palačinke.
Vabljeni vsi, spet ali prvič, k nam čez leto dni. Kdo ve, kaj bomo vam in nam pripravili takrat? Gotovo pa je, da bo lepo, prijetno, posebno in nepozabno.

Darja, Natalija, Vesna, Kristina,
članice organizacijske ekipe

DAN ODPRTIH VRAT

ZJUTRAJ SEM VSTAL. BIL JE LEP DAN, DAN ODPRTIH VRAT. USTVARJALI SMO S POSKUSI. ROZINE SEM DAL V VODO. PLAVALE SO. ZUNAJ SMO DOBILI SLADOLED, SOK, SOK. POTEM SMO ŠLI GOR. GOR JE BILO KOSILO. KUHAR JE PRIŽGAL OGENJ. DOBILI SMO PALAČINKE. POPOLDAN SMO GLEDALI, GLEDALI KEMIJSKE POSKUSE: VULKAN. ZVEČER JE BIL ČARODEJ. ČARAL JE OGENJ. VŠEČ MI JE BILO, ZELO LEPO.

MATIC, UPORABNIK

DAN ODPRTIH VRAT SE JE ZAČEL OB 10. URI. KO SE JE TA DAN ZAČEL SEM ODŠEL K TOVARIŠICI LIDIJI. KO SEM PRIŠEL SMO NAJPREJ OBLEKLI MAJICE, KI JIH JE PRINESLA LIDIJA. NATO SMO ODŠLI VEN KJER NAJ BI ZAČELI DELATI SLADOLED. KO SMO ZAČELI DELATI SLADOLED SE JE, KO SMO ZRAVEN ULILI DUŠIK SE JE KADILO. NAREDILI SMO PET VRST SLADOLEDA. KOLONA ZA SLADOLED JE BILA KAR VELIKA. VSAK SI JE IZBRAL SVOJ OKUS SLADOLEDA. V ŠOLSKEM DELU SO POTEKALE DELAVNICE PRI KATERIHSMO LAHKO OPAZOVALI KAR SO TOVARIŠICE DELALE Z RAZNIMI SNOVMI. PROTI VEČERU SMO SI OB 16,30 URI V TELOVADNICI OGLEDALI KEMIJSKE POSKUSE NATO SMO ODŠLI NA VEČERJO. MALO PRED OSMO URO SMO SPET ODŠLI V TELOVADNICO IN SI OGLEDALI ČAROVNIŠKO PREDSTAVO, KI NAM JO JE PRIKAZAL ČAROVNIK. PO PREDSTAVI SMO ODŠLI V POSTELJE IN ODŠLI SPAT TER SANJAT.

ZLATKO, UPORABNIK

PROJEKT VKLJUČEVANJE UČENCA V REDNI VRTEC

V tem šolskem letu smo aktivno sodelovali z Vrtcem Dobrna. Želeli smo, da bi našemu učencu z Downovim sindromom nudili možnost druženja z vrstniki. Z vodjo vrtca, ga. Ksenijo Ulaga smo se dogovorili, da bi se Maj vključeval enkrat tedensko za eno uro v oddelek, kjer so mu otroci najbolj podobni.
Tako sva se z Majem vsak petek odpravila na igralne urice. Otroci iz vrtca so ga že v začetku lepo sprejeli; kljub temu se mu sami niso približali oz. niso iskali stika z njim. Zato sem ga v uvodnih srečanjih jaz vodila do otrok ter iskala možnosti, kje se lahko Maj vključi v njihovo delo in igro.
Vzgojiteljema smo tako ponudili, da tudi mi pripravimo kakšno učno uro z elementi, ki so Maju bližji, jih pozna in se lahko pri delu z njimi tudi izkaže. Tako sva skupaj z logopedinjo Mojco pripravili učno uro »Ježek na obisku«. Otrokom je ježek prinesel različne naravne materiale za tipanje in ugotavljanje različnih lastnosti. Otroci so z navdušenjem poskušali, kakšne zvoke vse lahko izvabimo iz njih. Maj pa je ob tem užival ob materialih, ki jih je spoznal že v svojem oddelku.
Sledili so petki, kjer smo bolj ustvarjali, se igrali miselne igre, bili gibalno bolj aktivni in se umirjali ob glasbi za sproščanje ali branju kakšne pravljice. Zdi pa se mi, da je bilo Maju najbolj všeč, ko sem ga pustila, da se je v prosti igri sam gibal po njihovi učilnici, raziskoval njihove igrače in sledil svojim vrstnikom.
Skupino iz vrtca smo dvakrat povabili tudi v naše prostore.
Enkrat so si ogledali kratko lutkovno igrico »Pod medvedkovim dežnikom«, ki smo jo pripravili skupaj s sodelavci. Pokazali smo jim tudi interaktivno mizo, kjer se je mogoče naučiti čuda stvari. V pomladnih mesecih smo jih povabili, da si ogledajo našo »čarobno sobo« (sobo za sproščanje, ki je zasnovana po principih snoezelen terapije) in jahajo našega konja.
V času naših srečanj se je Maj zelo dobro vklopil v bučno dogajanje v vrtcu. Otroci so ga vsak petek že na oknu čakali in ga pozdravljali. Maj je v vrtcu postajal vedno bolj glasen in siguren. Sam je iskal stike z otroki in ti so mu njegovo pozornost vračali. Otroci so ga sprejeli, se skupaj z njim igrali in se naučili, da je lahko ravno tak kot so oni, nasmejan, navihan, ljubezniv in prav nič »čuden«.
Za tako dobro izpeljan projekt se zahvaljujem Vrtcu Dobrna; vodji vrtca, vzgojiteljici in pomočniku iz pete skupine in upam, da to ni bil naš zadnji skupen projekt.

Tatjana Šušteršič, razredničarka

DELOVNA PRAKSA

V letošnjem šolskem letu smo si zadali nalogo, da poskušamo našim mladostnikom ponuditi delovno prakso izven našega Centra, da pridobijo nove delovne izkušnje v novem delovnem okolju.

Imenovali smo delovni tim. Skrbno smo pretehtali vse možnosti, ki nam jih ponuja naše širše lokalno okolje. Eno od možnosti opravljanja delovne prakse smo videli tudi v Vrtnarstvu Šibanc v Črnovi, le nekaj kilometrov oddaljeno od našega Centra. Gospod in gospa Šibanc sta nas z veseljem sprejela. Vključili smo dva mladostnika. Kot mentorica in spremljevalka sem skupaj z delodajalcem pripravila program aktivnosti, kamor sta se vključila.

Na delovno prakso smo odhajali dvakrat tedensko, od meseca marca dalje. Toni in Vinko sta pristopila odgovorno, delovno, vedno polna pričakovanj in z novimi izkušnjami. Spoznala sta celoten proces vzgoje okrasnih rastlin, pri vseh opravilih pa tudi aktivno sodelovala. Začelo se je s pripravo rastlinjaka, čiščenjem potopnih miz in prekrivanjem s folijo.

Strojno polnjenje lončkov s sadilnim substratom pa je nekaj posebnega. Odgovorno je treba pristopiti. Pomembno je, kako je lonček napolnjen, kakšna je sadilna jamica, koliko lončkov je na platoju, zlaganje platojev… Sledilo je presajanje sejančkov, namestitev v rastlinjak, zalivanje. Postopke vam podrobno opišemo naslednjič.

Skupaj z rožicami sta rasla in cvetela tudi Vinko in Toni. Zadovoljna, navdušena in srečna sta čakala vsak dan, ko smo odhajali v vrtnarijo.

Ko smo se ob četrtkih vračali nazaj v center je bil pogost komentar, »spet moramo čakati do torka«.
Ob tej priliki bi se radi zahvalili gospe Jožici in gospodu Benu Šibanc, da sta nas sprejela. Bogatejši smo za mnogo izkušenj, rožice smo spoznali kot živa bitja s katerimi rokujemo nežno, z občutkom in odgovornostjo. Da lahko rastejo in se razvijajo nas potrebujejo, to pa mi z veseljem počnemo.

Meni je bilo v vrtnarstvu Šibanc vse všeč. Užival sem, ko sva z Benotom vozila PVC lončke iz enega v drug rastlinjak.

Vinko

Jaz sem si zapomnil stroj za polnjenje lončkov z zemljo. In Benota in Jožico, ki sta zelo prijazna. Večkrat sva dobila čokolado in vsak mesec lepo plačo.

Toni

Vinko inToni, uporabnika
Andreja Čerenak, mentorica

LETOVANJE NA SEVEROVZHODU

Bil je torek, 19. maj in ura se je bližala sedmi zjutraj. Kljub temu je bilo pred našim Centrom že navsezgodaj slišati dobro voljo in videti lep krog nasmejanih obrazov.
Pred vhodom smo se zbrale vse spremljevalke učencev, ki so letovali v Termah Vivat. Ker je Alenka vso noč pridno pekla izvrstne rogljičke, se jim seveda nismo mogle upreti.

Ob tem smo splanirale še zadnje podrobnosti. Naslednja ura in pol se je odvijala v naglici in kar malo filmsko. Po zajtrku v pižamah je sledilo urejanje in že smo hoteli natrpati potovalke v avtomobile. Tukaj pa se je čas malce ustavil, saj kar naenkrat ni bilo našega kombija. Stekla je prava akcijska drama in na srečo se kombi še ni odpeljal.

Takoj so nam na pomoč priskočili fantje iz skupine OVI V B in že smo vse potrebno nabasali v prtljažnike. Odličen zajtrk, medsosedska pomoč in obilica dobre volje, ki smo jo pripravili za s seboj, so pripomogli k temu, da nam je uspelo odriniti še pred predvideno uro. Šoferji smo se še na hitro zmenili, po kateri poti gremo in v kakšnem vrstnem redu se bomo vozili. Pot je minila izredno hitro in že smo si ogledovali naš začasni dom ter se dogovarjati, kako se bomo razporedili v sobah. Po osvežitvi smo odhiteli na zasluženo kosilo, kjer nas je čakalo prvo presenečenje.
Ne samo, da je bila njihova kulinarika izvrstna, isto bi lahko rekli za njihovo postrežbo. Skozi vse dni smo razvajali svoje brbončice, za piko na i pa je poskrbela slastna sladica pri vsakem obroku. Ker s polnim želodcem pač ni dobro v vodo, je sledil kratek počitek, saj je sonce že kar vabilo ven. Hitro smo se uredili in že smo se podali proti zunanjim bazenom. Ta dan je vreme privabilo veliko obiskovalcev, zato je sprva kazalo, da bomo ostali brez ležalnikov.

Prijazni uslužbenci so to seveda takoj opazili in nam priskrbeli nekaj dodatnih ležalnikov. Nanesli smo še nekaj zaščitne kreme in že so prvi namočili svoje prste v vodo. Tukaj pa se je začelo pravo uživanje, saj so v vodi prav vsi uživali. Le Peter je bil sprva nekoliko zadržan, a je kar kmalu spoznal, da je božanje vodnih mehurčkov resnično prijetno. Tako smo prvo popoldne preživeli ob sproščanju v vodi.

Urejanju na bazenu je sledila odlična večerja, tej pa še ogled nastopa folklornega krožka. Kljub nenehnemu dogajanju pa naši učenci niso kar zaspali. Večina jih je še raziskovala nove sobe in podoživljala vtise prvega dne. Prvo je spanec premamil našo Zalo, ki je z leti že ugotovila, da je dober spanec ključnega pomena. Noč je minila mirno. Eni so spali, drugi pa se tudi nekoliko pogovarjali in vozili avte. Drugo dopoldne smo se odločili izkoristiti še zadnje lepo napovedano vreme in se odpravili proti kraju Ižakovci. Tam imajo pravi Otok ljubezni, kot ga imenujejo sami. Uživali smo ob sprehodu in opazovanju zelene narave ter se podali novim pustolovščinam naproti. Prijazni uslužbenec nas je z brodom popeljal preko reke Mure, kar je za marsikoga izmed nas pomenilo čisto novo izkušnjo. Ustavili smo se še v tamkajšnji trgovini, da smo kupili razglednice in z njimi poslali pozdrave tistim, ki se letovanja z nami niso mogli udeležiti, ker jim tega ni dopuščalo zdravstveno stanje. Po zaključenem izletu pa je ponovno sledilo kosilo, počitek in spet smo pripravljali kopalke. Danes se je tudi Peter že veselil užitkov v termalni vodi. Po večerji smo zaigrali in zapeli še nekaj pesmi, nato pa že precej utrujeni poiskali vsak svojo posteljo.
Za zadnji dan so nam vremenoslovci napovedali padavine skozi ves dan. A zjutraj temu ni bilo tako, zato smo po zajtrku hitro poiskali jakne, se toplo oblekli in se podali raziskovat novo okolico. Prav prijetno smo se utrudili na dolgem sprehodu, kjer smo se precej razveselili dejstva, da nas pred prihodom nazaj ne čaka še strm klanec, ki smo ga navajeni na Dobrni. Spotoma smo oddali napisane razglednice in ravno smo se vrnili do hotela, ko so z neba priletele prve dežne kaplje. Tako smo se pod streho kavarne odžejali, nato pa z veseljem odšli na kosilo. Vso popoldne je res deževalo, kar pa nas ni prav nič zmotilo, saj smo se tako ali tako namakali v prijetni vodi. Za razliko od prejšnjih dni pa smo tokrat raziskali še notranje bazene, ki pa so nas prav tako navdušili.
In že je bil tukaj petek, čas odhoda. Ker smo bili že tako uigrani, smo mimogrede pospravili vse stvari, odšli na zadnje jutranje vaflje ter palačinke in že smo bili pripravljeni na odhod proti domu. Kako zelo smo ob vsem povedanem uživali, vam najbolje povedo fotografije. Obe razredničarki pa se zavedava, da brez izredno dobre volje in tolikšne priravljenosti za sodelovanje vseh obrazi naših učencev ne bi bili tako nasmejani in v njihovih očeh bi zagotovo svetila kakšna iskrica manj. Zato se tako v svojem, kot tudi v imenu vseh učencev, najlepše zahvaljujeva Metki, Viktoriji, Maji, Alenki, Mateji in Valentini za nesebično predanost in pomoč pri izvedbi tega letovanja.

Vanja Sušec, razredničarka

ŠTAJERSKA PRESTOLNICA

Ob obisku štajerske prestolnice, Maribora, priporočamo sprehod po prekrasnem mestnem parku ob ribnikih, tja do najzanimivejše, pa vendar ne najatraktivnejše hišice, skrite med drevjem in grmovjem, akvarija-terarija.

Sama hišica navsezadnje ni nič posebnega, je pa vse, kar je na ogled v njej, toliko bolj zanimivo, na trenutke morda kar srhljivo. V hišici se v akvarijih razkazujejo ribe neverjetnih barv, od takšne, ki jo komaj vidiš, pa do tiste, ki je prav gromozanska. Nekaj korakov naprej se sončijo kuščarji, malce naprej se skrivajo kače, tam lenari krokodil in malicajo pajki, pa želvice, ki si nas na vsak način želijo pobliže ogledati, joj, kako nenavadno. "Še dobro, da se ti "domačini" ne sprehajajo prosto naokoli," smo si vsi po tihem mislili in bili kar malce veseli, da smo lahko odšli. Ubrali smo jo kar naravnost v stari center mesta, mimo velikanskih hiš, gradu, kipov, v Ancoro na čajček in kavico. Ker smo bili prav prijazni, so nas počastili s palačinkami. S čokolado! In s smetano! Joj, se je prileglo. Za to presenečenje je poskrbela Sarina mama.

Malo smo si še pretegnili noge in naredili prostor za kosilo. Pa ne navadno kosilo, ampak kosilo v kitajski restavraciji. Prvič za vse. Poskusili smo ogromno jedi z nenavadnimi imeni in se preizkusili v prehranjevanju s palčkami. Videti je precej enostavneje. Če si ne pomagaš z vilicami, pa si brez vaje, si lahko na koncu še lačen. Ko smo že pomazali krožnike in si dodobra napokali trebuhe, smo spili še čaj, kot je navada na Kitajskem. Naše polne trebuhe so presenetili in nas počastili s pravo kitajsko sladico. Ultra sladko. Njam.

Ker bi bilo pa res nesramno, če bi ves dan samo jedli, smo se šli še malo rekreirat. Izbrali smo bowling. Vid in Katarina sta se borila kot leva, Tadej jima je bil ves čas za petami, Tina se ni dala, Maja pa je navijala za vse.

Veste, da smo bili na koncu tako utrujeni, da smo se kar vlekli do avtomobilov in do doma bolj ali manj samo zehali. Večerja? Ne, hvala, samo postelja. Pa še kdaj. Izpustili smo namreč znameniti Lent, labode, Pohorje...

Jerneja Borovnik, razredničarka

DM TEK ZA ŽENSKE

Na pobudo naše direktorice Irene Ceglar smo se v CUDV Dobrna odločile, da se letos prvič prijavimo na že tradicionalni DM tek za ženske v Ljubljani. Letos je bil to že 10. DM tek za ženske po vrsti. Prevzela sem organizacijo in pripravo deklet na tek.

Osnovni namen je bil, da izberemo nekaj naših deklet in me skupaj z njimi treniramo in se dobro pripravimo na ta dogodek.
Izbrale smo 10 deklet in 20 zaposlenih in pričele s treningi. Najprej smo tekle 1x tedensko, kasneje 2x tedensko, zadnji teden pa smo imele treninge vsak dan. Dekleta so redno prihajala na tek in bila vedno bolj uspešna in vztrajna, me pa smo jih pri tem spodbujale.
Odločile smo se, da se prijavimo kar kot skupina iz CUDV Dobrna in tečemo na 5 km, zato smo tudi naše treninge prilagodile temu primerno. Na treningih smo tekle izpred našega Centra, pri osnovni šoli naredile vaje za ogrevanje, nadaljevale s tekom ob potoku do vile Ružičke in nazaj proti našemu Centru, kjer smo naredile še vaje za raztezanje.

Vedno bolj se je bližala sobota 30. maja, ko smo se že v zgodnjih jutranjih urah z avtobusom odpeljale proti Ljubljani. Vse v črnih športnih hlačah in rožastih DM majčkah smo na avtobusu prav žarele. Seveda smo si omislile tudi svojega fotografa Robija, za katerega smo vedele, da nas bo poslikal v najboljših možnih trenutkih.

V Ljubljani smo se pridružile množici 8000 žensk s pozitivno energijo, ki so prišle na 10. DM tek in se skupaj z njimi pripravile na pričetek teka. Iz zvočnikov je odmevala glasba skupine Čuki, ki so nas zabavali skozi celo prireditev.
S tekom smo pričele v parku Tivoli in nadaljevale po središču Ljubljane, kjer so nas opazovalci in navijači močno spodbujali in nam ploskali. Največje veselje in naša zmaga je bila, ko smo pritekle v cilj in s tem drugim in same sebi dokazale, da zmoremo in da se nismo ustrašile izziva.
Sledilo je prijetno druženje ob hrani, pijači in glasbi skupine Čuki. Oddale smo tudi svoje tekaške zapestnice v boben za žrebanje avtomobila, vendar smo ga velikodušno odstopile ostalim udeleženkam DM teka, me pa smo se raje odpravile na zasluženo kavico. Še prej pa smo se srečale z Denisom Avdičem in se z njim fotografirale.

Vsaka udeleženka DM teka je na koncu prejela tudi ogromno vrečko s kozmetičnimi izdelki vseh vrst in tudi za voljo tega se je bilo vredno potruditi in se pripravljati toliko časa na ta tek.
Veliko zadovoljstvo je bilo pozno popoldne pogledati naša dekleta, vsa prijetno utrujena, ampak še vedno z iskricami v očeh in jasnim sporočilom... zmogle smo...in drugo leto gremo spet...

Milena Oprčkal,
organizatorka

NEVERJETNA LETA

Več kot leto dni nazaj smo v CUDV Dobrna prejeli povabilo za sodelovanje kot partnerji v projektu Neverjetna leta - duševno zdravje za vsakega otroka. Projekt, katerega nosilec je Pediatrična klinika Ljubljana, služba za otroško psihiatrijo, je financiran iz sredstev Norveških finančnih mehanizmov. Slišalo se je zelo zanimivo in koristno, zato smo povabilo z veseljem sprejeli.

Neverjetna leta oziroma The Incredible Years je skupek programov treningov za starše, učitelje, vzgojitelje in otroke, ki jih je razvila dr. Carolyn Webster Stratton v ZDA.

V okviru projekta Pediatrične klinike pa smo v Sloveniji začeli z izvajanjem treningov za starše otrok starih od treh do osmih let. Devet partnerskih institucij je usposobilo od dva do tri izvajalce treningov, ki v obliki tedenskih srečanj izvajamo treninge skupin za starše po celi Sloveniji.

Učinki programa so vidni tako na otrocih kot tudi na starših. Med drugim si starši s treningi razvijajo pozitivno starševsko samopodobo, hkrati pa razvijajo pozitivno starševstvo, ki je usmerjeno na otroka, k pohvalam, učinkovitemu postavljanju meja, nagrajevanju želenega vedenja in pozitivni medsebojni komunikaciji z otrokom.

Otrokom se izboljša regulacija vedenja in čustvovanja, izboljšajo se jim socialne spretnosti in strategije reševanja problemov, izboljša pa se tudi pripravljenost za vstop v šolo. Odklonsko vedenje se vidno zmanjša ali izzveni, hkrati pa se poveča delež pozitivnega čustvovanja.

In kako je pri nas? S skupino 12 staršev smo pričeli trenirati v začetku aprila. Skupino vodiva dve psihologinji, Petra in Anja, občasno se nam na treninge kot dodatna pomoč pridruži tudi socialna pedagoginja Urška. Sestajamo se ob četrtkih popoldan po dve uri, kjer nam poleg veliko koristnih informacij in zanimivih video posnetkov, igre vlog in možganskih neviht ne manjka tudi smeha, pohval in slastnih prigrizkov.

Petra Žnidarčič, izvajalka projekta

The Incredible Years® Parents, teachers, and children training series

norway grants

USTVARILI SO

Bine - Hiša

Iza - Odtis dlani

Katarina - Ptič

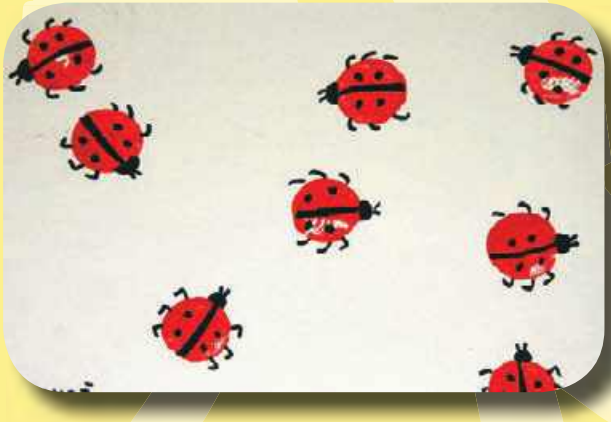

Primož - Pikapolonice

Danijela - Gosenica

Tonček - Avtomobil

Urednik: Simon Krajnc
Grafično oblikovanje: Silvo Lavtižar, Simon Krajnc
Tehnična priprava: Simon Krajnc
Članke in fotografije so prispevali zaposleni in uporabniki CUDV Dobrna, njihovi svojci ter obiskovalci.
Tisk: Grafika Gracer
Izdano: Junij 2015, naklada 250 izvodov